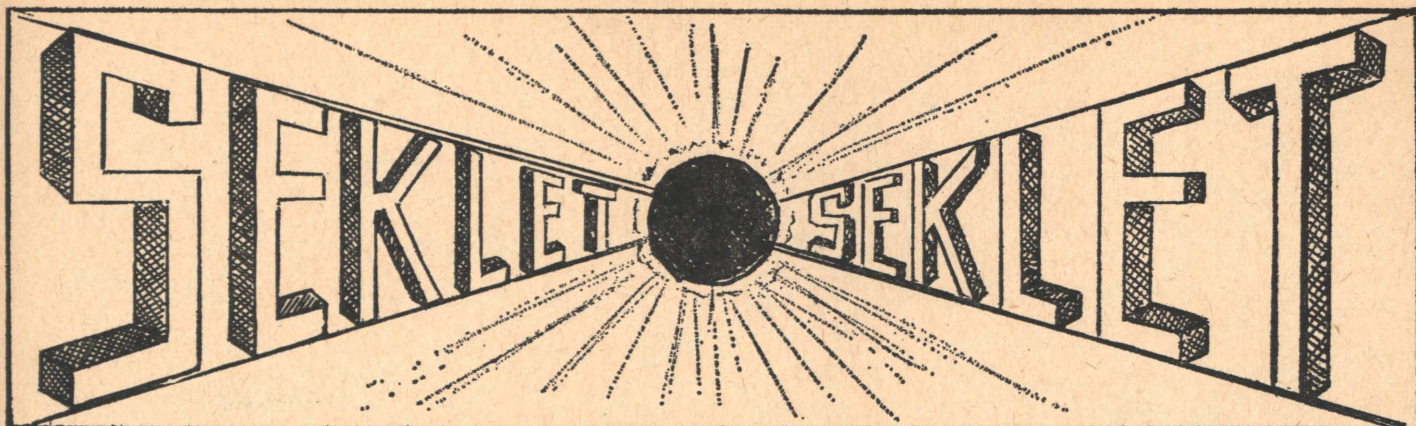

Nr 2 Årgång 15 1968

Lösnummer 2: 50 inkl. oms.

Mystiker i Vällingby

Radioföreläsning 11/1 1968 kl. 13.30—14.00 i P1 av R. D. och C-M. Edsman

I mystiken har vi att göra med en erfarenhet av gudomlig närvaro, en förnimmelse av den andliga världens verklighet. Detta tema är utomordentligt rikt, vare sig man behandlar det ur historisk, psykologisk, filosofisk eller sociologisk synpunkt. I detta program skall vi belysa några karaktäristiska drag i den mystiska erfarenheten, då den är som mest intensiv, genom att lämna ordet åt en kvinna i vår egen tid och i vårt eget land och låta henne berätta om vad hon upplevt. Kommentarer kan sedan anknyta till hennes egna reflexioner.

Den första upplevelsen var kanske förberedd på något sätt, men inte alls medvetet, jag hade ingen aning om att sådana upplevelser existerade, jag var en i alla avseenden "vanlig" människa, hade aldrig läst en rad teologi eller filosofi och levde i en miljö, där sådana ting aldrig diskuterades. En dag i början av januari år 1946 befann jag mig ute på en skidtur. Jag hade stannat vid en vacker gran, stora snöflingor började falla och jag läste högt, som jag ofta gör, en liten dikt som passade just då. —

"En ängel stod och dammade Guds stora partitur
vart dammkorn som till jorden föll
det var en klangfigur
... en sång den var
den första flingans fall. —

Jag hade min blick riktad på en ovanligt vacker snöflinga som mjukt landat på ett granbarr. Plötsligt hände något med granbarret, det löstes upp i flimrande vågor av ljus, ett ljus, oändligt mycket intensivare än solens ljus, men dock ej bländande. Ljusvågorna tycktes röra sig oerhört snabbt i någon sorts spiralform inne i granbarret, som dock hela tiden behöll sin form och karaktär av granbarr. Det var som om jag plötsligt framför mina ögon haft ett förstoringsglas som förstörde någon miljon gånger. Jag kommenterade högt vad jag såg — "Fantastiskt, aldrig trodde jag att ett litet granbarr var så märkligt funtat, ett dansande litet äventyr — om materia är en form av energi, som det ju sägs, då måste det *se ut just så härligt*" Barr efter barr antändes av de flimrande ljus-

vågorna, snart var hela granen en enda eldstod. En sekund blev jag oerhört förskräckt — var min hjärna på något sätt i olag? Då hörde jag fullt tydligt en stämma tala till mig någonstans ifrån, inte en vanlig mänsklig stämma, men dock en röst, fullkomligt klar och tydlig: — "Var inte rädd, håll dina ögon öppna och iakttag noga vad du får se!" Jag blev genast alldeles lugn, mycket glad och förvåntansfull. Snart var skogen ett enda hav av samma levande ljus, *levande* på ett sätt mot vilket vanligt jordiskt liv ter sig nästan livlöst. Självt hade jag också blivit en ljusgestalt, jag såg på mina händer som kunde gripa om den brinnande granens kvistar, mina händer var av samma genomskinliga ljus. Hela skapelsen vibrerade av dessa oerhört snabba ljusvågor, där man tydligt kunde urskilja varje enskild ljustråle, *se den fungera*. Det tycktes mig som kunde strålarna sammanföras till olika arter eller färger eller kanske oktaver. En av oktaverna tycktes kunna sammanfatta allt det som vi kallar naturlagar, en annan oktav dikt och konst t. ex. Inga ord täcker den Sanna Verkligheten, det är bara hopplösa försök att beskriva något obeskrivbart och för mänskligt förstånd inom tid och rum ofattbart. Jag såg *Kosmos fungera* som en femdimensionell geometri, inte statisk utan dynamisk, med rummets tre dimensioner, tiden som en fjärde och därtill också en femte dimension, den konstruktiva, sammanhållande dimensionen, universums innersta mysterium, Kärleken. Jag såg också denna KÄRLEK som strömmar av ljuspartiklar som spreds spiralförmigt genomträngande hela skapelsen som en kedjereaktion av väldiga pulsslag, en kosmisk andningsprocess. När jag använder orden "femdimensionell dynamisk geometri" är detta också ett svagt försök att finna ord för något som jag verkligen såg *med mina ögon*, något absolut reelt och påtagligt. Kanske vore bilden av ett oerhört komplicerat urverk med ett svindlande antal hjul en bättre bild, men de *fem dimensionerna* måste ovillkorligen vara med. I denna värld av myriader strålar var mitt väsen, mitt jag en tydlig urskiljbar stråle, en alldeles egen färg i ett ständigt växlande spektrum. Medan jag ännu var kvar på jorden, hörde jag mig själv, till min egen oerhörda förvåning, yttra

följande ord — "Är detta att bli ETT MED ALLTET?" Även den upplevelse som ligger bakom dessa ord var fullkomligt påtaglig och verklig. Jag såg mig själv, såg min kropp genomgå en förvandling, mer och mer blev jag till ljus, tills jag såg mig själv fungera som ett strålningsfenomen, vibrerande på samma våglängd som den "femte dimensionen". Sedan fördes jag bort från jorden, svindlande långt bort genom tid och rum, bort till Skapelsens Morgon, hörde skaparorden "Varde" och såg kosmos skapas på nytt inför mina ögon, såg mänsklighetens väg genom historien, såg tidevarv komma, tidevarv försvinna. Som på en väldig film såg jag händelser utspelas, en film som klagjorde inte endast historiska förlopp utan också *orsak och verkan*. Som om allt som utspelats på vår gamla jord funnes förvarat på något kosmiskt televisionsband, tydligt återgivande alla ord och händelser, men dessutom avslöjande alla mänskliga motiv och tankar. Alla frågor som kan tänkas existera i en mänsklig hjärna fick sitt uttömmande svar på denna kosmiska film även rent naturvetenskapliga sådana. Innan jag ens hunnit formulera en fråga fanns ett svar färdigt. Jag var på något sätt *allvetande*. Så småningom upphörde allt minne av någon jordisk existens, jag var i Evigheten, i Paradiset, i en tillvaro av harmoni och skönhet över allt förnuft. Våra jordiska färger t. ex. var varelser som man kunde umgås med, otroligt charmfulla, i synnerhet tilltalade mig den "blå varelsen", den hade ju också på jorden varit min speciella favorit. Från detta paradiset på någon oändligt fjärran vintergata tyckte jag mig efter en lång tidrymd bortom myriader av stjärnhopar skönja en mörk punkt, en punkt som inte var ljus och harmoni. Jag värjde mig av hela mitt väsen mot denna mörka punkt, försökte glömma dess existens, en dunkel aning sade mig vad denna mörka punkt var. Men mot min vilja fördes jag närmare denna mörka punkt, färdades fram genom solsystemen, tills jag med ens förstod vad denna mörka punkt var, blev medveten om vad den betydde — den mörka planeten svävade som en främmande glob i universum. Jag såg hur den under min spiralfärd kastade mörka väldiga skuggor genom de ljusa världarna. Jag fördes av de väldiga pulsslagen närmare den

tysta, mörka planeten, kunde urskilja detaljerna allt tydligare och så med ens vaknade ett minne — någon gång i en fjärran tidsålder hade den varit *min* planet. Nu tycktes den tala till mig, vädja till mig. Jag greps av en stor kärlek till denna min mörka planeten, den tålmodiga Jorden, där jag levat för tusen år sedan. Men jag såg också att mitt liv på denna jord aldrig blivit fullbordat, där återstod mig ännu något, ett stycke av min egen väg låg framför mig, ett stycke som jag *måste gå*. Och NAGON vände blad i mitt livs bok — spelade upp ett stycke av *mitt* "kosmiska televisionsband" — förklarade allt för mig, gav mig svar på alla mina frågor till den dag, som just då hade gått upp på den mörka planeten. Men Hans Hand fortsatte att vända framtida blad i min bok, de tycktes mig först tomma, men Handen ritade upp konturer på bladen och gav mig i uppdrag att fullborda dessa konturer till tydliga bilder. Jag förstod dem inte, jag visste bara att jag skulle gå en alldeles ny väg, om svår eller lätt det sades mig inte. Jag visste bara att någon återvändo inte var möjlig och jag kände mig så liten i dessa stora sammanhang. Som så ofta, kom några diktardord smygande —

"Varför spändes mig denna
livets bidande duk,
alltför väldig och dyrbar
för en klåparens bruk?

— Ni, mina blinda händer,
som bara mörker ger,
likasom heta bränder
bränner penslarna er.

Maktlös ur fjärran klarhet
sänder min blick er bud,
gnistrar sitt meningslösa,
obegripliga Gud."

(Arne Nyman)

Orden "meningslösa, obegripliga" passade inte in i min upplevelse, men desto mer orden "fjärran klarhet".

Långsamt blev hon, som hade denna märkliga erfarenhet — vi kan kalla henne Beata — medveten om sitt jordiska jag, och allt var som förr, men ändå inte som förr. Hon hade kommit hem igen till sin barndoms förlorade paradiset. Upplevelsen återkom på samma plats ytterligare fyra, fem dagar, men allt blekare. Längre kände hon dock ett återsken av det vita ljuset omkring sig, och något av den obeskrivliga harmoni dröjde kvar som ett skyddande hölje under en vår, som annars blev full av jordiska bekymmer.

I efterhandsreflexionen mediterar fru Beata närmare över de olika momenten i vad hon kallar sin skapelsevision. Gud finns på ett självklart sätt med i centrum såsom den osynlige dirigenten för den orkester, som leder den dansande ljusbaletten. När blicken medvetet riktas mot dirigentpulten, är den tom. Också när hela skogen förvandlas till vibrerande ljus, tycks ett dirigerande centrum befinna sig alldeles utanför synranden. Det förblir ständigt bortanför denna, när blickriktningen ändras. Fru Beata noterar också förändringarna i både rums- och tidsmedvetandet, så att både skillnaden mellan tusen år och ett ögonblick bortfaller och olikheten mellan stor och liten utplånas. Upplevelsen i sin helhet innebär snarare vetande än tro eller känsla. Allt detta är liksom ljusfenomenen eller fotismerna klassiskt återkommande drag i den religiösa hänryckningens eller extasens historia.

Denna märkliga syn har senare åtföljts av andra visioner av både Kristus och det kristna Västerlandets förhållande till de icke-kristna utom-europeiska folken. Fru Beata har upplevt det som en kallelse att förmedla budskapet om vad hon skådat till sina medmänniskor, liksom hon har fått ett gudomligt uppdrag att ingripa i bestämda situationer. Sedan flera år tillbaka är hon sysselsatt med att skriva en bok om sina erfarenheter. Men dessa har även förorsakat undran och vända, som förstärkts av tveksamheten, kritiken eller motståndet inom religiösa kretsar.

Fru Beata vågade icke heller på ett helt år omnämna sin skapelsevision för någon annan, och först efter sex år tog hon med teologiskt skolade personer upp vad hon kallade en hemlighet mellan Gud och henne själv. Så småningom vidgades kontakterna till att omfatta företrädare för tre olika universitetsfakulteter. Bland dessa rönste hon åtskillig förståelse, icke minst från naturvetenskapligt håll. I brevväxlingen med dessa forskare uppvisar fru Beata samma utomordentliga förmåga att ge uttryck åt sina tankar och upplevelser som ifråga om skapelsevisionen. Men själv klagat hon över att hon saknar tillräcklig lärdom för att kunna formulera vad hon varit med om. Det hindrar henne icke att i annat sammanhang med all rätt undra, "om inte också många 'lärda män' inför skildringar av sådana mystiska upplevelser kan vara något av 'analfabeter' ". Till bilden hör också, att både beskrivningen av skapelsevisionen och den senare korrespondensen röjer en icke ringa litterär och allmän beläsenhet.

Vem är denna fånglande kvinna, som än så länge har velat förbli anonym? Det är på en gång en mycket vanlig och samtidigt ovanlig människa, som efter 16 års äktenskap med både en son och flera fosterbarn vid 40-årsåldern har haft sin skapelsevision. Hon har bott både i storstaden och i de mest isolerade avfolkningsbygder, varit husmor, sysslat med småjordbruk, innehaft syateljé, tjänstgjort som småskollärarinna och icke dragit sig för att vid 60-årsåldern ta tjänst som hembiträde för att försörja sig under sitt skrivarbete. "Jag vill gärna nämna sådana kanske ovidkommande ting", säger fru Beata själv om jordbruksarbetet, "då jag tyckt mig förstå att 'mystiker' (om jag nu är en sådan) anses sakna intresse för praktiska ting för att i stället kunna försjuka i 'mystiska övningar' och tankar på det hinsides — för vilket jag strängeligen varnats. Är denna åsikt om 'mystiker' riktig, då är jag absolut ingen mystiker — jag älskar jordiska ting och hela den här 'jämmerdalen' ".

Men i denna delvis robusta vardag finns det också dramatiskt intresse och diktartalang. Kyrkligt sett är barndomsmiljön splittrad med en far, som gärna gått i fädernas kyrka, och en mor, som varit pingstvän. Efter giftermålet har fru Beata levat i en irreligiös omgivning och själv "ytterst sällan" gått "i kyrkan eller på 'möten' ".

Med vårt sedvanliga miljötänkande är vi naturligtvis benägna att i dessa biografiska notiser ta fasta på pingströrelsen som en viktig psykologisk faktor. Men fru Beata avvisar själv vid direkt förfrågan en sådan sammankoppling: "Denna upplevelse (skapelsevisionen) var så svindlande olik de religiösa upplevelser jag hört talas om i min tidigare miljö — omvändelse, frälsning, andedop, tungotal. Möjligt var kanske ändå, trodde jag, att någon haft samma upplevelse men ej vågat eller ens kunnat berätta därom, jag visste ju själv hur fullkomligt omöjligt det är att finna mänskliga ord för den . . .

Jag är ganska övertygad om att den upplevelsen inte hör hemma inom pingströrelsen".

Beträffande Sven Lidmans bekanta ljussupplevelse från 1917 påpekar fru Beata alldeles riktigt, att han ju hade den innan han sökte sig till pingströrelsen. Vidare berättar hon, att man på ledande håll just inom denna rörelse, där man skulle ha kunnat vänta en särskild förståelse för hennes upplevelse, har ställt sig klart avvisande: "Det ljus ni talar om är något mycket farligt, det kommer från honom som falskeligen kallar sig ljusets ängel." Denna religiöst negativa tolkning är lika gammal som kristendomen och den kristna mystiken, där det alltid har gällt att vara på sin vakt mot säregna synen genom att "pröva andarna, huruvida de äro av Gud", som det heter i I Joh. 4:1. Det är inte underligt, att fru Beata inför sådana utsagor gripits "av förvirring och ibland nästan av förtvivlan", fastän hon annars varit lugn och sansad.

Vidare är fru Beata angelägen att framhålla följande gentemot den teorien, att hon skulle vara påverkad av tidigare läsning — alldeles som f. ö. Simone Weil: "När jag i januari 1946 . . . upplevde kosmos som ett ljushav hade jag aldrig läst ett ord mystik . . . Måste det inte vara ganska betydelsefullt att just den första upplevelsen var så *totalt spontan*, jag tror inte att man kan spåra något som kunnat åstadkomma någon art av 'mental make up' — om Gud själv utfört någon förberedande verksamhet är ju en helt annan sak. Jag är också glad över att jag försökte finna ord för den upplevelsen *innan* jag egentligen 'läst' något".

Det har t. o. m. varit så att fru Beata i viss mån undvikit att "läsa", för att hennes skrivrier helt skall vara hennes egna. Någon muntlig skildring av liknande upplevelser har det aldrig heller förunnats henne att få höra, men så småningom säger hon, "kom jag att läsa något om liknande erfarenheter och även om de kan skildras på tusen olika sätt kan jag ganska bestämt avgöra när jag känner igen . . . och har efteråt också funnit det ganska märkligt att jag alldeles omedvetet kom att välja ord som mera hör hemma inom naturvetenskapen än inom gängse religiös terminologi. Lika omedvetet sökte jag förklaring, eller snarare jämförelser, inte i 'vanlig' religiös litteratur utan i böcker som t. ex. Einstein und das Universum eller tidningsartiklar av liknande art. Någon förklaring *behövde* jag inte för min egen skull, upplevelsen *blev* förklarad i samma ögonblick jag upplevde den, men jag sökte någon jordisk motsvarighet för att för andra människor göra förstäligen vad jag sett och upplevt".

"Det är den Nya Fysikens män som kan *förklara vad mystikern ser*", menar fru Beata. En kulturartikel av en sådan blev för henne till ett "kosmiskt telegram". Hon tyckte sig "ana, kanske 'såg' i en halvt visionär upplevelse en bro mellan den moderna fysiken och den urgamla mystiken", och "var alldeles omtumlad" av att stå vid en sådan bros jordiska landfäste. Hon kände sig tröstad av att en annan fysiker skrev till henne, att "sådana mystiska erfarenheter torde endast den kunna förneka som framhärdar i sin förstokelse och naturvetenskapliga sekticism", låt vara att de kunde te sig som en galenskap. Men då "en galenskap av den halt som utgör en nödvändig förutsättning för allt skapande arbete inom religion, konst och vetenskap."

Med den skarpa självakttagelse, som utmärker en äkta mystica, var nämligen fru Beata "rädd att förväxla Guds röst med något annat". "Vad skulle jag själv, *innan* jag upplevt

Skapelsevisionen i januari 1946, tagit mig till med en människa som 'fantiserade' om något dylikt. Kanske var det också när jag berättade om hur jag ibland *fysiskt* reagerar under en visionär eller auditiv upplevelse som man blev tveksam. Jag råkade en gång fastna för några ord hos profeten Daniel och blev häpen — jag är övertygad om att hans ord skall fattas bokstavligt *ordagrant* — 'Jag Daniel (8:15) föll ned på mitt ansikte (8:18) . . . färgen vek bort från mitt ansikte . . . och jag hade ingen kraft mer kvar (10:8) . . . men jag . . . blev maktlös och sjuk en tid (8:27).' *Just så* fungerade jag ibland". Men det kan också vara farligt att icke följa sin kallelse: "Man har varnat mig 'för att ha för stora perspektiv, man kan bli tokig; jag tror tvärtom, om en 'visionär' upplevt min 'skapelse-vision' och han nödgas *reducera* perspektiven kan han förlora sitt förstånd."

Fru Beata kommer i detta sammanhang osökt in på andra kvinnor av folket, som tillfälligt har tvekat eller nödgats tveka om sin kallelse: "Sven Stolpe talar i sin bok om Jeanne d'Arc om hennes 'villighet att dö'. Jag tror inte alls att hon var särskilt 'villig att dö', hon ville nog leva, kanske återvända till sin lilla by och sin spinnrock och sin vävstol. Men till *priset av förnekelse* kunde hon inte leva. Om hon sluppit att förneka hade hon kunnat fortsätta att *leva hel*. Ljust hon sett, Rösten hon hört var så helt införlivade med hennes väsen att hon inte kunde komma loss från dem, de häftade vid hennes innersta jag för tid och EVIGHET. När hon försökte förneka kände hon sig kanske sprängas sönder invärtes, vara på väg att förlora sin identitet, en plåga som kanske upplevdes som värre än döden på bålet och så *måste* hon återtaga sin förnekelse. Den lilla del av Kosmos Skapande Ström som var hon måste *hel* återförenas med sitt ursprung".

Det är inte lätt att kämpa med eget och andras tvivel: "Om jag inte för tio år sedan på den 'bro' jag upptäckt hade huggit det sista huvudet av den 'subjektivistiska hydran' som stirrat på mig med sina ihåliga ögon, tills jag trodde att allt var 'galenskap' av den allra värsta sorten, hade jag nu drämt till henne med Dagens Nyheter och då måste det leda odjuret ha blivit stendött." Det är inte tidningen som sådan, vilken utgör det goda tillhygget, utan Ragnar Gerholms artikel "I begynnelsen skapade Gud".

Vid sina samtal med teologer har fru Beata mötts av den invändningen, att hennes skapelsevision skildrar ett drunknande i det gudomliga allhavet. En sådan negativ klassifikation återgår otvivelaktigt på Söderbloms välkända distinktion mellan personlighets- och oändlighetsmystik. Den förra, som kännetecknar judisk-kristen mystik är personlighetsbejakande och vilje- eller kallelsebetonad. Den senare, som framför allt hör hemma i Indien, är personlighetsförnekande och känslöbetonad. Den i år bortgångne tyske religionshistorikern och Söderblomslärlungen Fr. Heler tager upp en annan av Söderbloms typbestämningar, profetisk religion, men ställer denna i motsats till mystiken, vilken "är den form av gudsumgänge, som upplöser, förintar den mänskliga personligheten för att försjunka i gudomens oändliga enhet". Därmed vill Heiler ha sagt, att mystiken i princip är panteistisk.

Fru Beatas sagesmän kunde gärna ha fortsatt och framhållit, att Söderblom med sin vidare definition vill ge plats åt mystiken även inom lutherdomen: "omvändelsens, trons, rättfärdigörelsens och barnaskapets psykologi innefattar salighetens kategori lika väl och med fullt lika stor rätt som mystiken gör det". Den evange-

liska teologien har rätt att tala om en unio mystica. "Det mystiska betyder en innerlighetens rikedom, icke en sugande oändlighet, . . . Gud är nära".

Dessa formuleringar kan synas mildra den motsättning, som både fru Beatas kritiker och hon själv tycker sig finna mellan hennes upplevelse och den traditionella kristna erfarenheten. Och det är verkligen en skillnad både i intensitet, åskådlighet och kosmisk världighet. Å andra sidan är det fru Beata upplevt något mera än vad W. James har kallat det "kosmiska medvetandet". Detta hör mera hemma inom oändlighetsmystikens sfär. Både kristna och islamiska mystiker har i gamla dagar anklagats för katteri och t. o. m. fått gå i döden för vad omgivningen uppfattat som en förmåtenhet: att vilja utplåna gränserna mellan Gud och människan. Anklagelserna beror ofta i hög grad på språkets ofullkomlighet och tillämpningen av motsägelens lag, som icke gäller för mystikern. I dennes upplevelse är nämligen personligt och opersonligt icke oförenliga motsatser.

Fru Beata uttrycker själv saken på följande sätt: "Jag har varit i det landet ALLTET och vet kanske mera om dess topografi och gränser, eller icke-gränser, än många som skriver sina lärda avhandlingar och talar om hur det *skall* se ut där i det fjärran obekanta landet. Och jag vet att man där inte förlorar sitt eget jag och drunknar i Gud såsom i ett hav, där först återfinner man sitt innersta jag, en individualitet på denna jorden aldrig anad eller uppnådd."

Det finns många utomordentligt fina teologiska tankar av fru Beata i hennes beskrivningar och brev, både av traditionellt slag men återerövrade över den egna, personliga erfarenheten, och moderna, som är besläktade med Teilhard de Chardins visioner av den kosmiske Kristus och biskop Robinsons likaledes omdebatterade gudsbegrepp. Diskussionen omkring fru Beatas upplevelser utgör alltså lokala reflexer av en stor och aktuell debatt, där en svensk mysticas erfarenhet och tankemässige genomarbetning av sina upplevelser utgör en varning mot och en genombrytning av enbart begreppsmässiga distinktioner.

Fru Beata söker efter vad hon kallar "igenkännanden", d. v. s. motsvarande upplevelser hos andra. Det finns många, många sådana, och jag skall bara återge en skildring från våra egna dagar. Miljön är en engelsk bykyrka, där man just sjunger Te Deum. En av gudstjänstbesökarna berättar: "Jag började tänka på kontrasten mellan den enkla lovprisning, som framfördes på denna anspråkslösa plats i sinnevärlden av den spruckna orgeln, den ungdomliga kören och de få byborna med deras bräckliga röster och de oerhörda, oförlikneliga lovsånger, som ju måste ljuda däruppe . . . Då jag tänkte så, såg jag plötsligt i sidoskeppet bredvid mig ett slags blåaktig rök, vilken strömmade ut ur springorna i stengolvet . . . ett mjukt, självlysande violett dis, som var omöjligt att vidröra och olikat varje materiell dimma — och det fanns ingenting som kunde ha orsakat den. Jag trodde jag upplevde något slags tillfällig synvilla eller inbillade mig något och riktade blicken längre bort i sidoskeppet, men även där såg jag samma fina dis . . . det trängde igenom byggnadens väggar och tak och begränsades inte av dessa. Jag kunde nu se tvärsigenom dem, och jag kunde skönja landskapet bakom dem . . . Utan att jag behövde flytta blicken såg jag samtidigt med alla delar av min varelse, inte bara med ögonen. Men trots denna intensifierade varseblivningsförmåga hade jag ännu inte förlorat kontakten med min fysiska omgivning . . . Då

jag ett ögonblick undrade, om jag höll på att svimma eller dö, skingrade jag ovishheten genom att gripa tag i ryggstödet till bänken framför mig och genom att liksom av oaktksamhet knuffa till min bänkgrannes arm . . . Jag kände en obeskrivlig lycka och frid.

I samma stund förvandlades det blå diset, som omvärvde mig själv och hela min omgivning, till gyllne härlighet, till utesägligt ljus . . . Men det underbaraste av allt var, att dessa strålar och vågor av ljus, hela denna oändligt vidsträckta ljussfär, ja även det stora klotet i dess mitt, var överfyllda av och smälte samman med gestalterna av levande varelser . . . en enda sammanhängande organism, som fyllde hela rymden, men ändå sammansatt av oräkneliga individuella väsen . . . De passerade utan svårighet rakt igenom mig själv och alla dem som med mig firade gudstjänst . . . såsom vinden far genom en trädunge, strålande sköna varelser i skimrande ljusskrud.

Men detta oerhörda skådespel med himmel och jord i förening följdes av en ännu rikare erfarenhet, en sådan, då tid, rum och form fullständigt försvann ur mitt medvetande och endast de utesägliga eviga tingen blev kvar . . . Under några få ögonblick . . . utplånades allt medvetande om min fysiska omgivning . . .

Liksom ett gammalt, halvt förgäet minne återvände under denna hänryckning hägkomsten av den yttervärld, från vilken mitt medvetande hade bortförts. Denna värld . . . framträdde för mig . . . på mycket långt håll, som när man ser på en scen genom en bakvänd kikare . . . Anden återvände till sitt jordiska hölje liksom ett smycke, som efter användningen läggs tillbaka i sitt skrin och låses in. Jag stod återigen i kyrkan, alldeles välbehållen och lugn. Jag var rädd, att det hade förekommit någon fysisk kollaps, som ställt till någon scen. Men lyckligtvis hade inget yttre tecken på denna övervuldigande besökelse förekommit . . . Te Deum hade ännu inte sjungits till slut. De första ord jag på nytt kunde höra var det innerliga bönerop, som höjs för alla dem som lever här såsom främlingar i världen . . . Om min omgivning, som sjöng dessa ord, hade upplyfts tillsammans med mig, skulle de också ha vetat, att de, även om ett täckelse höljde deras ansikte, redan räknades bland helgonen av det Eviga ögat. De skulle ha sett, att den eviga härligheten omgav dem i detta ögonblick och allt framgent".¹⁾

Till slut några få ord om verklighetshalten i mystikernas upplevelser. Den vetenskapliga undersökningen av mystikens fenomen är begränsad till vad som empiriskt kan konstateras och inordnas bland eljest kända fakta. Härvid kan den religiösa tolkningen direkt stämplas som eller indirekt framstå som en illusion. Eller också lämnas spelrum för det övernaturliga i luckorna av kausalkedjan (W. James). Hela verkligheten utgör summan av natur och övernatur är en annan formulering. De s. k. "naturlagarna" kan även betraktas såsom gudomliga ordningar, eller den religiösa och vetenskapliga förklaringen anses som olika aspekter på samma företeelse, varvid den ena icke behöver utesluta den andra (Pratt).

Man kan dock icke bortse från det dilemma, som uppkommer, när forskaren i subjekt-objektrelationen människan-Gud, enbart har att hålla sig till det mänskliga beteendet. För den religiösa själv är ju detta helt betingat av Gud. Men en immanent "förklaring" får icke räkna med denna. Mystikens psykologi är möjlig att skriva,

¹⁾ Ur R. C. Johnson, *The Imprisoned Splendor*, London 1953, s. 305 ff.

därför att mystikern, som vi andra, är en människa, och därför att vi i hans beteende har att göra med empiriska fakta. Svårigheterna består i att det särartade hos mystikern gärna bl. a. drager med sig en patologisk tolkning och att mystikerns egen inre upplevelse är oåtkomlig för empirisk forskning. Vidare är mystikerns beskrivning av denna icke fullständig, och den utgör redan en tolkning. Denna är icke gjord för en nyfiken psykolog, som interpreterar det hela efter sin bornerade erfarenhet — eller snarare brist på erfarenhet — och nyttjar en rad tekniska termer, vilka är föga givande för en riktig förståelse. Av detta resonemang drar Maréchal, en av samtidens främsta kännare av mystikens psykologi, för sin del följande slutsats: mystikerns egen metafysiska syn kan vara riktig, medan vetenskapsmannens enbart deterministiskt-immanenta tolkning är uppenbart oriktig.

Plötsligt mötte jag en ande

Det var år 1950 på högsommarn. Jag besökte min fästmo som då med sin mor och sina systrar bodde i en schwabisk småstad, men en bit utanför själva staden, i ett hus nära en park. Det var ett underbart område, särskilt på sommaren då fågelkonserten från den närbelägna skogen ständigt spelade. Första natten jag sov i det huset upplevde jag något jag aldrig skall glömma.

Min fästmos mor skulle fara med tåget nästa dag. Hennes barn och deras stora hund skulle följa med henne till stationen. Strax före kl. 4 på morgonen hade de givit sig iväg och jag var ensam i huset. Jag tänkte fortsätta att sova ett par timmar eftersom jag sovilt illa på natten. Jag hörde just hur dörren slog igen efter dem och hur hundens skall hördes alltmer avlägset, vände mig om i sängen och ville slumra in igen på jag plötsligt kände ett iskallt luftdrag kring huvudet. Jag trodde att skjutdörren till korridoren hade glidit upp och skulle stiga upp för att stänga den då något hände. Jag hade gått ur sängen och vände mig mot dörren då en man, väl 1,90 lång, stod framför mig. Han hade en stor slokhatt på huvudet och en slängkappa kastad över sig. Ansiktsdragen var skarpt markerade. Det var ju ljus i rummet och jag kunde se varje detalj.

Han kom emot mig och sträckte båda händerna emot mig som om han ämnade strypa mig. Först var jag som förlamad av skräck och kunde inte göra någonting. Mannen kom steg för steg allt närmare, jag hörde varje steg han tog kände att det iskalla luftdraget kom från honom. Inte ett ögonblick tänkte jag dock på att det kunde vara ett spöke, ty han stod ju framför mig som en levande människa. Jag kan ännu inte förstå varför jag, en 34 års man inte tänkte på att försvara mig, men jag kunde ju inte röra mig ur fläcken. Omsider lyckades jag pressa fram en bön: "Herre Jesus hjälp mig". Plötsligt var mannen spårlost försvunnen, som uppslukad av jorden. Jag kunde åter röra mig och det första jag gjorde var att se mot dörren, men denna var ju stängd, låst inifrån. Jag rusade ut och gick igenom hela våningen men måste till sist säga mig själv att det måste ha varit ett spöke som jag sett.

Naturligtvis kunde jag inte sova mer. När min fästmo och hennes syskon kom tillbaka berättade jag allt för dem. De skrattade emellertid ut mig.

Ungefär ett par år efter vi gift oss kom emellertid min svärmor på besök och frågade mig då åter om min upplevelse. Till min förvåning berättade hon nu att hon trodde på mig ty en dam som med sin make bodde i huset numera hade sagt att de måste flytta eftersom hennes man inte längre stod ut med att se en man gå där och spöka som hade samma utseende som den jag mötte. Jag hade aldrig mött eller talat med människorna ifråga som alltså ej visste om min upplevelse.

En dag träffade jag en vän till mej, en forstmästare på gatan i min hemstad. Han frågade mig då om det var sant att min fru var från den och den staden, vilket jag medgav. Han berättade då att han kände en man som just i den staden byggt en besynnerlig villa vid en park, vilken visade sig vara just min svärmors villa. Mannen ifråga var död. Jag bad honom beskriva mannen och hans beskrivning stämde precis på spöket jag sett. Nästa fråga jag hade visat hur mannen dött. Forstmästaren sade då att mannen hade hängt sig i trappan.

(Ur "Die andere Welt" 1/68)

O. A.

Världens behov av homeopatien i den dag som i dag är

Så lyder titeln på ett föredrag, som en homeopatisk läkare från Amerika föredrog vid den Homeopatiska Föreningens femtionde årsmöte i Stockholm för några år sedan.

Ur det långa föredraget återge vi följande tankvärda avdelning:

"Den härsande medicinska skolan förnekar att den homeopatiska medicinen kan åstadkomma någon inverkan på den sjuka människan. För att bevisa ohållbarheten i denna uppfattning utförde läkaren W. E. Boyd i Glasgow i sitt för ändamålet inrättade laboratorium under många år en serie experiment, genom vilka han har bevisat att potenser upp till 30 C kan åstadkomma biokemiska reaktioner och biologiska fenomen. Hans experiment har blivit underställda statistisk prövning och de ha blivit godkända av ett antal vetenskapsmän i Glasgow, som mer eller mindre noggrannt kontrollerade hans arbete eller som ombådos att yttra sig över resultaten av hans forskning. Vi ville hoppas att andra forskare komma att fortsätta att genom förnyade experiment bekräfta dr Boyds resultat."

— Som fortsättning och ännu mer förklarande resultat av forskning på området ifråga kan man hänvisa till t. ex. "Die achte Grosskraft der Natur", ett stort vetenskapligt verk, baserat på årslånga undersökningar och studier av ingenjör Ludvig Straniak. Den homeopatiska medicinens verkan ligger inom området för den kraft, som genomgår all naturen och som framträder i de specifika former, som åtföljer varje enskilt grundämne i naturen och som är utmärkande för allt levande väsen efter dess natur. Eftersom inte denna kraft kan påvisas med likartade materiella påverkningar som t. ex. elektriciteten anser den materialistiskt tänkande vetenskapen att man behöver inte ens undersöka densamma. Förhindrandet av undersökning och forskning även på detta område kan dock inte ske hur länge som helst.

V. V.

Världen vill bedragas

I detta TV:s och den högtalarmande kvällspresens tidevarv — med dess mestadels nihilistiskt inriktade och kommersiellt underblåsta masspsykos (där begreppet hjärntvätt utgör en nog så skrämmande realitet!) och halvt imbecilla, halvt hysteriska idolraseri — kan man knappast undgå att alltsomoftast göra den lika urgamla ständigt aktuella reflexionen att världen mera än gärna vill bedragas...

Hur svårt har oftast inte sanningen — den lågmälda och saktmodiga, men intensivt levande och lysande — och dess otrottliga budbärare att nå fram till människorna med sina varnande och väckande budskap eller att tilldra sig ens ringaste s. k. officiella uppmärksamhet. Medan halvsanningen (för att inte tala om det rena bedrägeriet!) eller den ytliga och yverborna medelmåttan (liksom den falska profeten) bärs fram på den i högsta grad tillfälliga och tidsbundna popularitetens vågor — under sina påhejares orgiastiska jubelskrän — kan den äkta sanningen (om än aldrig så kristallklart utformad och baserad på metafysiska och biologiska fakta) och dess, trots allt ganska många, trofasta vapendragare få kämpa i nära nog ogenomtränglig motvind eller stampa i dödvatten under årtionden, eller mera... (Men sanningens kvickrot brukar vara svår att utrota. Under tiden — ikraft av sitt oförstörbara väsen — växer den sig allt starkare, breder ut sig...) När erkännandet slutligen kommer — om det kommer — så har det nästan alltid kostat hekatomber av andligt svett och möda (åtminstone för den som förmått hålla fast vid sin innersta övertygelse och inte låtit sig tubbas eller korrumpas av den "allmänna opinionen") men också inneburit seger över allt motstånd — från komplett likgiltighet till hänsynslös förföljelse från en blind och förstöckad omvärld.

Och — sedan en sanning väl blivit erkänd och de forna belackarna och motståndarna gjort dess sak till sin (som om det aldrig varit fråga om något annat!) — hur ofta blir inte då dess lott att klavbindas i vetenskapliga eller religiösa dogmer och "omhändertas" av ideologiska likriktare och politiska maktmissbrukare för att i sin tur användas som slagträ gentemot de nya framträngande sanningar, vars uppgifter är att spegla andra och kanske än högre aspekter av all sanningens lika oändligt mångfasetterade som oändligt strålände urkälla...

Henrik Nilsson

HOMEOPATISKA MEDEL

ÖRTAGUBBEN har förmånen att representera

Askersunds Tekniska Fabrik

Denna har under de 61 år den verkat tillvunnit sig ett alltmer stadgat förtroende, på grund av sina pålitliga tillverkningar.

Förteckning å homeopatiska läkemedel och prislista erhållas gratis.

Dödsböckerna

Ett gammalt uttryck säger: "man måste lära sig att dö för att kunna leva". För forntidens människor som levde i mera intim kontakt med de totala livssammanhangen var döden något annat än vad den är för vår tids människor i gemen. Döden var ej slutet, utan början på en ny livscykel. Därför var det viktigt att kunna dö rätt, att veta vad som hände efter döden för att man då skulle kunna uppträda riktigt och börja den nya livsperioden på ett rätt sätt. Så uppkom en undervisning i konsten att dö som bl. a. förmedlades i mysteriereligionerna i de gamla kulturerna i Medelhavsområdet och då speciellt i de s. k. dödsriterna. En av de kända nyplatonikerna säger i sina Metamorfoser om sina erfarenheter under denna utbildning "Jag kom nära dödens rike — dödsrikets tröskel — dit jag bars genom alla elementen men sedan återfördes jag till jorden." Både Platon och Plutarchos, Plotinus och Cicero hade lärt den stora konsten. Cicero, den store romerske författaren, vältalaren och statsmannen var så begestrad över vad han fått inblick i genom sin invigning i dödsysterierna att han utropade: "Äntligen har vi förnuftiga grunder att leva och vi är nu inte endast ivrigt inställda på att leva utan kan också med större förhoppningar gå mot döden."

Denna invigning som gav den hemlighetsfulla erfarenheten av att dö före döden, betydde för den invigde kunskap och makt. En kunskap om att dö riktigt, makt att medvetet styra både själva dödsprocessen och den regeneration som följde efter döden i ett annat tillstånd. Döds-kunskapen överlevde antikens död och långt in i medeltiden bevarades den i en tradition som förvaltades av de olika kyrkorna och det utgavs många avhandlingar i konsten att dö rätt. I viss mån finns ännu rester av denna tradition kvar inom kristendomen om än ofta endast spårbar i vissa symboliska kyrkliga ritualer vars ursprungliga innehåll väl är okänt för de flesta i vår tid.

Forntidens döds-kunskap var samlad i de s. k. dödsböckerna. En av de mest berömda är den egyptiska dödsboken där själens vandring genom de olika etapperna under och efter döden noga beskrivs och anvisningar ges för själen hur den skall klara den rad av examina som förestår den under dödsvandringen. Den engelska författarinnan Joan Grant ger i sin första bok "Jag var Egyptens drottning" en klar bild av vad döds-mysterierna kunde innebära. Författarinnan som i boken skildrar sitt eget liv i en tidig inkarnation, berättar där om hur hon som ung flicka och tronföljare, måste utbildas till prästinna och då också genomgår dödsinvigningen. Steg för steg får vi följa henne då hon lämnar sin kropp för att vandra genom dödsriket där hon hotas av svåra faror som hon endast kan rädda sig undan genom att hon från sin utbildning vet och kommer ihåg vad hon skall göra i varje situation.

Intressant är att det finns en likhet mellan alla de olika dödsriternas och dödsböckernas innehåll, hur avlägsna de än må vara till uppkomsten i tid och rum. Detta tyder på att bakom dem ligger en lagbunden erfarenhet som är oföränderlig i tiden och rummet. Så föreligger t. ex. en övertygande samstämmighet mellan två så vitt skilda kategorier som den jesuitiska erfarenheten av dödsprocessen och den tibetanska buddismens erfarenhet av samma sak. Den tibetanska dödsboken torde emellertid vara

den mest detaljerade och initierade handledning i konsten att dö och i konsten att undgå återfödelse som någonsin existerat. Den engelske vetenskapsmannen W. Y. Ewans-Wenz, lärare vid Jesus College i Oxford har översatt den från tibetanska urtexter, biträdd av den tibetanske lamen Kazi Dava-Samdub. Den andra engelska upplagan gavs ut 1951 under titeln The Tibetan Book of the Dead och en tysk upplaga Das tibetanische Totenbuch gavs ut 1953 i Zürich. Den engelska upplagan har flera förord av framstående engelska auktoriteter och den tyska upplagan har dessutom ett långt förord, en psykologisk kommentar av utomordentligt intresse av den store psykologen C. G. Jung som framhåller bokens stora värde som förmedlare om kunskap om själsliga processer som ej är tillgängliga för vanlig analys.

I en senare artikel skall ett försök göras att kort referera bokens innehåll — en svår uppgift p. g. a. det stora och komplicerade innehållet.

Det förtjänar att påpekas att många psykologer och läkare under senare år visat på det "onaturliga" sätt att dö som är det vanliga för vår tids människor. Den naturliga dödsprocessen uppskjutes med konstgjorda medel, den döende får sällan avlida i sitt hem i kretsen av sina kära, utan det sker på sjukhuset där han oftast får tillbringa sina sista stunder i en för den viktiga processen ogynnsam omgivning. Som dr Ewanz säger i sitt företal till boken: "Den döende behandlas med bedövningsmedel och droger vilket måste föra till en lika otillfredsställande död som soldatens som träffas av granaten på slagfältet. Liksom en felaktigt skött förlossning kan föra till att barnet blir dödfött så kan på detta sätt förloppet av den naturliga dödsprocessen också störas genom onaturliga medel".

O. A.

Ur en gammal läkarbok

Vi har i en föregående uppsats under denna titel läst hur en läkare för hundra år sedan redogjorde för Hahnemanns upptäckt av homeopati. Vi må nu höra avslutningen på denna beskrivning. Sedan författaren i en längre utredning försvarat och förklarat homeopati, fortsätter han: "Om en prövning av homeopati äger rum i det praktiska livet, så skall erfarenheten snart visa, att inga gränser kunna sättas för hennes verkningskrets, enär hennes förmåga att hjälpa inte blott sträcker sig till dynamiska lidanden, utan även till sådana, vilka hittills och enligt den äldre skolans åsikt tillhörde kirurgien. — Den tanken att hon skulle vara en giftpraktik, finnes numera blott i obildade eller illasinnade människors huvuden, och lika litet behöver hon med ett beriktigande bemöta den anklagelsen att hennes medikamentdoser är lika med noll, ty den ringaste bekantskap med hennes principer och några praktiska försök vid sjuksängen vederlägga tillräckligt denna tillvitelse, även om en nöjaktig förklaring över grunden till denna erfarenhetssats icke vore möjlig. Och så står ingenting emot homeopati, som skulle kunna hämma hennes vidare utbildning eller t. o. m. förvisa henne ur vetenskapens

krets, enär varken maktspråk eller firade auktoriteter kunna gälla något eller lägga hinder i vägen i sådana fall, där det beror på forskning och lugn prövning. Meningar och åsikter, klingande hypoteser och förolyckade förklaringsförsök, förmå, då erfarenhetssatser blott genom andra rön kunna vederläggas, ingenting emot en evig, på bergfasta grundsatser vilande sanning; tvärtom bidraga sådana blott till att fastare grundlägga, stärka och fullkomna den orubbliga sanningen, utan att ens i ringaste mån sårå dess inre liv."

Doktor Liedbeck, som var homeopatiens starke man för hundra år sedan, ställde om en donation, som har till bestämmelse att vid Uppsala universitet hålla föreläsningar för homeopati och undervisning i densamma. Men vetenskapens representanter ämnade omändra ändamålet så att föreläsningar skulle hållas mot homeopati, men det lyckades att med respekt för det sjunde budet m. m. förhindra detta åttanat.

I fortsättningen har författaren en avdelning med redogörelser för dieten, men den har knappast mer än historiskt intresse för oss. Vi läsa t. ex. om varning för missbruk av kryddor, som isynnerhet motverka homeopatisk medicinering. Därpå framställs exempel på kryddor, några tiotal, en antydning om den tidens matlagings"konst".

Örtagubben har avlockat en hel del örter deras läkande krafter. Han har skrivit ner sina iakttagelser i den här boken och har dessutom meddelat 16 sidor råd betr. läkande örter och homeopatiska medel vid olika fall av påkommen ohälsa.

7:50+ oms.

Boken finns hos bokhandlare, i Reformaffärer och, förstås, hos

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 —
Stockholm Va

Förutsägelsens gåva

"Son av republiken, se och lär!"

Förklaringar av förutseendets gåva har försökts av många vetenskapsmän i olika länder. De ha framkommit med olika hypoteser.

För den som studerat dessa saker och som själv har erfarenhet på området är det klart att uppenbarelserna i de flesta fall komma från andevärlden.

När Amerikas förste president *Georg Washington* såg Amerikas öden i en framtidssyn, så var det en kvinnlig gestalt, som talade till honom och änglar som uppträdde.

Vad som skedde har presidenten själv beskrivit på följande sätt: Plötsligt hörde jag en röst säga: 'Son av republiken, se och lär!' Min besökare sträckte samtidigt ut sin arm mot öster. Nu skådade jag en tung, vit dimma på något avstånd stiga upp och utveckla sig. Denna skingrades gradvis och jag såg en förunderlig syn. Framför mig låg utbrett på ett vidsträckt område alla världens länder — Europa, Asien, Afrika och Amerika — och mellan Amerika och Asien låg Stilla Havet.

'Son av republiken!' sade samma hemlighetsfulla röst, se och lär! I samma ögonblick såg jag en mörk beskuggad varelse, lik en ängel, stående eller rättare svävande i luften mellan Europa och Amerika. Ösande vatten ur oceanen med varje hand, stänkte han något på Amerika med sin högra hand, medan han kastade något på Europa med sin vänstra. Omedelbart reste sig ett moln från dessa länder och förenade sig i mitten av oceanen. För ett ögonblick stod det stilla och rörde sig sedan sakta åt väster tills det svepte in Amerika i sina dunkla slöjor. Skarpa blixtar genomlyste stundom och jag hörde kvävda stönanden och rop från det amerikanska folket. En andra gång öste ängeln vatten från oceanen och stänkte ut det som förut. Det mörka molnet blev då draget tillbaka till oceanen, i vars djupa böljor det försvann ur sikte.

En tredje gång hörde jag den hemlighetsfulla rösten säga: 'Republikens son, se och lär!' Jag skådade då Amerika och såg byar, städer, samhällen skjuta upp, det ena efter det andra, tills hela landet från Atlanten till Stilla havet var översälat med dem. Åter hörde jag rösten säga: 'Republikens son, århundradets slut nalkas, se och lär!'

Vid detta tillfälle vände den mörkt beskuggade ängeln sitt ansikte söderut, och från Afrika såg jag en olycksbådande gengångare närma sig vårt land. Den flög sakta över varje stad och samhälle i landet. Invånarna satte sig strax i stridsordning — emot varandra. När jag fortsatte att betrakta, såg jag en ljus ängel, på vilkens panna vilade en krona av ljus tecknad med ordet 'Union'. Han bar den amerikanska flaggan som han placerade mellan den delade nationen och sade: 'Kom ihåg, I ären bröder!' Genast kastade invånarna ifrån sig sina vapen, blevo vänner än en gång och förenades omkring det nationella standaret.

Åter hörde jag rösten säga: 'Republikens son, se och lär!' Därvid satte den mörkt beskuggade ängeln en trumpet till sin mun och blåste tre distinkta stötar; och tagande vatten från oceanen stänkte han det på Europa, Asien och Afrika. Då skådade mina ögon en förskräcklig syn: från var och en av dessa kontinenter uppsteg tjocka, svarta moln, som snart förenades till ett. Och ur denna dimma glimmade ett

dystert rött ljus, genom vilket jag såg horder av beväpnade män, vilka rörde sig med molnet, marscherade till lands och för över havet till Amerika, som också blev insvept i molnmassan. Jag såg dimmigt dessa arméer förhärja hela landet och bränna de byar och städer och samhällen jag sett växa fram. Medan jag lyssnade till kanonernas dundrande, svärdens klingande, ropen och skriken från millioner i dödlig kamp, hörde jag återigen den hemlighetsfulla rösten säga:

'Republikens son, se och lär!' Den mörkt beskuggade ängeln förde än en gång trumpeten till munnen och blåste en lång och fruktansvärd signal.

Ögonblickligen kom ett ljus, starkt som om tusen solar från ovan hade skinit ner på mig — och det söndersmulade och bröt i fragment det mörka molnet som insvepte Amerika. I samma ögonblick nedsteg ängeln, på vars huvud ordet 'Union' lyste och vilken bar vår nationalflagga i ena handen och ett svärd i den andra, från himlarna åtföljd av legioner vita varelser. Dessa förenade sig omedelbart med Amerikas innevånare, vilka jag erfor voro närapå övervunna, men vilka genast fattade mod igen, sammanslöt sina brutna linjer och återupptog striden. Återigen, mitt under det fruktansvärda larmet från drabbningen hörde jag den hemlighetsfulla rösten säga: 'Republikens son' se och lär! När rösten upphörde, öste den mörka ängeln för sista gången vatten från oceanen och stänkte på Amerika. Genast rullade det mörka molnet tillbaka jämte de arméer det medfört, lämnade landets invånare segrande.

Därefter skådade jag än en gång städerna, byarna, samhällena skjuta upp där jag hade sett dem förut, medan den ljusa ängeln planterade det ljusa standaret han hade medfört i deras mitt och ropade med hög röst: 'Så länge stjärnorna förbliva och himlarna sända ned dag till jorden, så länge skall unionen bestå! Och tagande från sin panna kronan, på vilken ordet 'union' flammade, placerade han den på standaret, medan folket knäböjande sade, 'Amen'.

Synen började omedelbart försvagas och upplösas. Till sist såg jag ingenting annat än den stigande, slingrande dimman, som jag sett förut. Även denna försvann och jag fann mig själv än en gång stirra på den mystiska besökaren, vilken med samma röst jag hört förut sade: 'Son av republiken, vad du nu sett och hört tolkas sålunda. *Tre stora faror skola komma över republiken.* Den fruktansvärdaste är den tredje faran, som är sådan att hela världen förenad inte skulle kunna övervinna den. Låt varje barn i Amerika lära sig att leva för Gud, sitt land och Unionen.' Med dessa ord försvann uppenbarelsen, och jag för upp från min stol och förnam att i synen jag sett, hade visats mig Förenta Staternas födelse, utveckling och bestämmelse."

Sålunda återgav en gammal man den berättelse han hört av Washington själv.

Den tredje akten i Washingtons syner kommer oss att tänka på *Nostradamus* profetior, särskilt hant uttryck "Hesperien", som där har stor betydelse. "Hesperien" var sagolandet i väster, dit Herkules för och hämtade de gyllene frukterna. Sagan synes ha en bakgrund av verklighet, sannolikt från de atlantiska öarna. Hos

Aztekerna funnos konstgjorda trädgårdar med frukter av guld. Antagligen var detta ett bruk gemensamt med bruket på nämnda öar. Detta bruk var tydligen känt i medelhavsländerna sen forntiden och var inmängt i sagan om Herkules. När *Nostradamus* skrev om detta hesperiska land hade Amerika varit känt endast omkring sextio år och detta utan att man visste att det var en värld för sig.

Ur boken "Syner — uppenbarelser — förutsägelser — profetior."

Grafologisk orientering

Motto: Det är en annan lag som styrer förståndets män och fantasiens martyrer

Tegnér

I ovanstående citat har Tegnér erinrat om två olika människotyper, som bruka utmärkas med termerna den *deduktiva* och den *intuitiva*. Den deduktiva är den praktiska, kallt beräknande med handlag för maskiner och praktiska yrken begåvade människan, den intuitiva utmärkes av den omedelbara förnimmelsen, fantasi och inlevelseförmåga, entusiasm. Den förre är som väl är den vanligaste typen, vi finna honom bäst passande för jordbruk, konstruktör av maskiner, mekanisk uppfinnare, praktiskt arbete. Den senare finner man hos skådespelare, skaldar, musiker, författare, predikare.

I allmänhet äro ej anlagen mycket ensidigt utbildade åt endera hållet, de flesta människor ligga i ett mellanläge, och det är nog psykologiskt lyckligast, även om de stora snillena ofta äro ensidigt inriktade. De äro ju inte heller i allmänhet några lyckliga människor. Men det är ej heller så att dessa utvalda alltid äro ensidigt utbildade. Tegnér t. ex., varifrån mottot är hämtat inte bara en utomordentlig språk- och filosofisk utan också matematisk begåvning, som visas genom A i fil. kand. — En uppfinnare har sällan högre intuition än intelligens, vilket synes dem underligt, som ej förstärkt skillnaden mellan dessa typer. Under det att skådespelare nästan undantagslöst måste ha högre intuition, så ha däremot målarkonstnärer i allmänhet icke väsentligt högre intuition än intellekt, snarare tvärtom.

Hur ger sig då skillnaden mellan deduktion och intuition gällande med avseende på skrivstilen? Den förra har en mera regelbunden, kraftig, oftast mera upprätt stil, ofta kantig, anger mera beräkning, medvetenhet, positiv. Den senare har i allmänhet mera lutning, mera nyckfull och oregelbunden, hoppig, ofta skrivs bokstäverna skilda från varandra, utsirad, individuell.

De två nu anförda typerna återfinner man även frenologiskt samt genom pendelutslagen och kroppsbyggnaden. Därom har jag skrivit i "Människokunskap" och andra skrifter.

Av de prov, som här lämnas, är nr 1 typ för person med företrädesvis deduktiv begåvning, ehuru icke särdeles ensidig, nr 2 är enligt grafologien mera intuitiv men på samma gång viljemänniska, nr 3 anger estetiska anlag, både vilje- och fantasimänniska. Pendelutslag: nr 1 intelligens 23, intuition 19—20; nr 2 intelligens 20, intuition 26; nr 3 intelligens 23, intuition 25.

Således äro bestämda anlag medfödda, men deras användning bestämmes av livets förhållanden samt människan själv. "Vi födas som original, men dö som kopior" (Augustinus); men originalet blir aldrig helt utplånat.

Andelivet i Sveriges kyrka

Biskop J. A. Eklund skrev på sin tid ett verk i flera band med ovanstående titel, ett verk om vilket kyrkoherde Viktor Vallberg gav omdömet att det troligen var det bästa som skrivits om detta ämne. F. n. diskuteras ivrigt den ena patentlösningen efter den andra för att få människor att engagera sig i kyrkans liv och de mest halsbrytande försök görs för att konkurrera med andra inrättningar som lockar människor till sig. Man reformerar musiken, liturgin, mässan, man försöker på allt sätt anpassa sig till det "pluralistiska samhällets" krav på något ständigt nytt som "kliar i öronen". Kyrkokonsten anpassar sig också, kyrkoarkitekturen likaså. I garage- eller industriliknande kyrkobyggnader skriker våldsamma disharmoniska färgsättningar i kapp med djungelmusikens eller atonala tonskapelsers blåsare och slagverk vilka mobiliserats för att ge en "tidsenlig kyrkomusik".

Det kan verkligen ifrågasättas om man här på kyrkligt håll vet vad man gör. Detta rastlösa "reformerande", dessa panikartade försök att till varje pris försöka anpassa sig till vår tids våldsamma utveckling på det tekniska och sociala området, kommer allt detta experimenterande med till andelivet hörande ting verkligen att ge resultat i form av ett andelivets fördjupning, ett omvändande från materialismen till en mera andlig, evighetspräglad inställning hos dagens människa? Må det förlåtas oss om vi är ytterligt pessimistiska på den punkten. Vi tror istället att all denna beskäftighet istället är ett tecken på en ännu mera forcerad utarmning av "andelivet i Sveriges kyrka".

Om det nämligen är så, som fysiker och filosofer sagt oss att livet manifesterar sig i formen då är läget sannerligen allvarligare än vad vi föreställt oss det. Ty vad som genomgående kännetecknar den nya kyrkoarkitekturen, den nya kyrkokonsten, den nya kyrkomusiken är fulhet, disharmoni, kaos. Hur är det andeliv beskaffat som tar sig sådana uttryck?

För rätt många år sedan då min son ännu var en liten 5-åring, stod vi båda och beskådade en av dessa underliga skeva, förvridna "kyrkor" som så många förortsförsamlingar tyvärr belastats med under de senaste decennierna. Efter att en stund med stora ögon ha stirrat på bedrövelsen så han allvarligt: "Om ja va Gud så skulle jag då aldrig gå in i den kyrkan". Frågan är om han inte med de korta orden kom sanningen om hela detta problem ganska nära.

Han är vuxen nu och för någon tid sedan gjorde vi en "pilgrimsresa" tillsammans till några av Upplands underbara gamla landsortskyrkor. Vi beundrade Härkeberga, Härnevi, Wendel och allt vad de heta, dessa smycken i färg och form, utan jämförelse i världen. Tysta vandrade vi omkring i timmar på slitna hållar och röda gamla tegelgolv fashinerade av stjärnvalvens skönhet och Albertus Pictors kalkmålningar, ännu lysande, levande som då de målades på 1400-talet. Vi greps av dessa kyrkorums intensiva helhetsverkan, deras förmåga att ge en känsla av helhet, ro och frid — att lyfta tankarna bortom tidens oro, problem och kaos. Här var skönhet, harmoni, en samlande, helande befriande verkan som utgick från denna symfoni i form och färg. Vi upplevde intensivt skillnaden mellan denna andliga atmosfär och den disharmoniska, deprimerande, ja, skräm-

mande känsla, som de moderna kyrkorumen oftast ger. För mig och många har just vår tids sätt att gestalta sina kyrkor blivit ett påtagligt indicium på den moderna människans andliga bortkommenhet; inte ens i templet kan — eller får — människan idag längre uppleva frid, stillhet, läkedom. Också där skall hon slitas sönder av färgernas och formernas gastkrämmande disharmonier eller ännu mera oroas och hetsas av en bullrande, oandlig musik.

Det talas om den mörka medeltiden. I verkligheten var medeltiden — i varje fall en stor del av den — betydligt mera andligt upplyst och hade en rikare kunskap om livets väsentligheter än vår tid kan uppvisa. Inte minst våra gamla kyrkor är ett bevis på detta. De ruiner som ännu finns kvar av vårt lands kloster bär samma vittnesbörd om en andlig inställning som *måste* ta sig uttryck i skönhet, harmoniska proportioner och den fulländade formen i ett valv, en pelare eller portal.

Hur långt har vi inte nu kommit också på den andliga degenerationens väg! Hur tror man s. k. religiöst håll att man skall kunna åstadkomma en förnyelsens ande hos människorna? Är det inte en falsk optimism att överhuvudtaget vänta sig en förnyelse? Kan överhuvudtaget en förändring till det bättre ske? Varifrån skall denna förnyelse komma, vem skall vara bäraren av den? Kyrkoherde Viktor Vallberg talade ofta under senare år om sin oro för ej minst den andliga utvecklingen i vårt land, därför att han ständigt måste konstatera att de som borde vara de andliga ledarna så föga förstod av tidens tecken och visade så litet av visdom och andligt klartänkande. Liksom man på det hållet, då det gäller kyrkorummets och kyrkokonstens utformning har kapitulerat för den materialistiska åskådningens inställning, så har man också kapitulerat och anpassat sig till samma åskådning då det gäller uppfattningen om människan, hennes bestämmelse och livsöde. Det hör allt samman, ingenting är en tillfällighet. Andetomma budskap i andetomma kyrkor!

Om andlig förbindelse

Ett gammalt folkligt talesätt säger att högfärd och dumhet alltid går i armkrok med varandra... (Liksom att högmod går före fall...)

Andlig blindhet och förstockelse — såväl hos grupper som enskilda — uppträder gärna i kompanjonskap med självtillräcklighet och dryghet. Ofta med yviga later, pompöst och skrytsamt. Man kan dock inte fränkänna dess företrädare en viss framåtanda, en obestridlig förmåga att göra sig gällande och åstadkomma ballyho, särskilt i massmedia... (Tomma tunnorna skramla mest.) Där de inte redan anser sig vara i besittning av den absoluta sanningen, så är i varje fall *deras* väg och *deras* metoder de allena saliggörande för att kunna uppnå det höga målet.

I maktposition utövar de sitt andliga förmyndarskap med nit och stränghet. Till bilden hör då, att de om möjligt fordrar mörkläggning och monopolisering av egna förehavanden och undertryckande av allt (för att stoppa "kvacksalveriet") som vill gå utanför de av dem själva en gång uppritade cirkelarna...

Henrik Nilsson

John Björkhem

Hur skall man kunna förklara, att namnet John Björkhem inte blev mera allmänt känt i vårt land än vad som skedde och varför är hans namn redan så väsentligt bortglömt? Redan hans studieprestationer borde väckt större uppmärksamhet på en eminent begåvning, som borde tillvaratagas. De specialstudier, som han ägnade sig åt, borde ytterligare ha uppväckt intresset att omhulda Björkhems verksamhet. Det kastas ju ut millioner och miljarder för att genom experiment på djur kunna förklara orsakerna till olika sjukdomar och försök att bota dessa. Varför kunde inte åtminstone några tiotusentals kronor ha förlänats Björkhem för hans forskningar i Människans själsliv? Nej, för att kunna leva och betala skulder måste Bj. med familj uppehålla en övermåttan betungande läkarpraktik trots ett hjärtfel, som han ådragit sig under militärtjänstgöring. — En bild av tillståndet i denna mänsklighet.

Den 10 juli 1910 föddes Björkhem i en bondfamilj i Blekinge. Den 29 mars 1963 dog han endast 53 år gammal.

Björkhem var teolog, filosof, läkare med två doktorsexamina jämte läkarexamen, där han med en enkel avhandling på detta område kunnat förvärva den tredje doktorshatten, om det nu varit så önskvärt.

Det förnämsta området, där Björkhem gjort forskningar, är på *hypnotismens* område. Han har där utgivit en doktorsavhandling, "De hypnotiska Hallucinationerna". Hans förnämsta experiment därstädes har bestått i att återföra människor till föregående åldrar först i denna livstid, därefter "före detta livet". Återgången till olika åldrar av detta livet visade sig alltid vara korrekta. Personerna uppträdde i den tidens miljö och i någon viss omständighet, ända ned i den låga barnåldern. Vad återförandet till föregående liv beträffar, så kunde naturligtvis vid en doktorsdisputation och i en sådan avhandling en sådan möjlighet ej ens ifrågasättas, nej, överhuvudtaget ingen förklaring — "hallucinationer" var förklaring nog. Björkhem fick ju inte heller tid att fortsätta med forskningen och utgiva flera skrifter. Sådana, som ej blivit bundna av ett disputations-tvång, hade helt säkert haft klarare och friare slutsatser. Skulle "hallucinationerna" kunna förklaras som glimtar från "det universella medvetandet" eller såsom reflexer från hypnotisörens tankar eller såsom bara den hypnotiserades fantasier? Därom gavs aldrig något avgjort meddelande. Troligtvis finns här olika förklaringsgrunder i olika fall. — En kvinna, Alice Bocado, meddelar i "Die andere Welt", dec. 1912, att hon sammanträffat med Björkhem i Lund 1946 och då ställt frågan till honom direkt, huruvida han trodde att reinkarnation förekom. — Han svarade bestämt och allvarligt: "Jag tror inte — jag vet, att det förekommer återfödelse. Jag har erfarenhet i hundratals experiment". Antalet experiment uppgives till 30.000. Vilket arbete och vilken uppoffring! — Vi kanske skall anföra ett exempel på återfödelse. En ung präst kom före detta livet till ett minne, då han var kyrkvård i en viss församling i Norrland med ett visst namn och i en viss tid. Undersökning i kyrkböcker stämde. Björkhem var prästvigd, men tjänstgjorde endast en kort tid. I egenskap av präst och på samma gång läkare gav han ut en skrift, "Livet och Människan", Diakonistyrelsens för-jag, en skrift, som gått ut i många upplagor.

V. Vallberg

Biologisk - andlig revolution

(forts. från föreg. nr)

Den sociala revolutionen innebar en utveckling som i och för sig var nödvändig även om den energi som frigjordes i detta väldiga skeende i vissa avseenden kanaliserades in i riktningar som haft och har negativa verkningar. Den materialistiska livs- och människoupfattningen är t. ex. en sådan. De skadeverkningar som denna medfört är oöverskådliga. Dr John Björkhem säger i sin bok *Människan och makterna* att under det att forna tiders samhälle i vår västerländska kultur uppbars av en livskänsla som strävade efter att realisera etiska värden så har nu en markant förskjutning inträtt och samhällets viktigaste ambition är numera att skapa så stora materiella nyttovärden som möjligt.

"Denna förskjutning från etiska värden till materiella nyttigheter har tillsammans med stads- väsen, industrialisering och masstillvaro överhuvud i ett särskilt avseende givit upphov till en förändrad inställning hos människorna. I forna tiders samhälle hade alla människor en utpräglad vördnad för var och en som i sitt liv strävade efter att realisera religiösa och etiska värden. Kunskap, karaktär, sinnelagets kultur och kärlek hos en människa böjde man sig spontant för, vare sig man var religiöst inställd eller inte. Numera blir en sådan strävan hos en människa ej sällan föremål för direkt misstro och förakt. Denna inställning kan ofta sägas bli direkt gynnad av politiska partier och myndigheter. Detta är ganska egendomligt då man betänker att all historisk erfarenhet visar att ett lands livskraft är direkt beroende av hur många individer som är inställda i förverkligandet av etiska och religiösa idéer. Samhällets grundförbindelser måste, för att överhuvud fungera, vara av etisk art..."

Livet i städer och industrisamhällen, där varje enskild är en kugge i ett maskineri och ej en allsidigt verkande personlighet, är i och för sig något onaturligt. Människan är ej avsedd för ett konstgjort liv av den art hennes intelligens och utrustning nu har skapat..." Och dr Björkhem säger vidare att "den bristande kontakten med det levande, det växande, är det mest ödesdigra för den moderna människan". En sådan kontakt föder på ett egendomligt sätt en jämvikt, en trygghet, en harmoni som ingenting annat kan ge. Den moderna stadsmänniskan lever ett ensidigt fattigt liv. Den urbaniserade miljön ställer ensidiga krav på hennes rationella förstånd och håller några få och enkla drifter i rörelse hos henne. Vetenskapen har berövat henne tron på det stora sammanhanget, man kan säga att hon är lösryckt ur den kosmiska allförbundenheten genom att endast det i hennes natur som är gemensamt med djur- och växtvärlden har framhävts, under det att de översinnliga realiteterna hos människan har förnekats. Om man mot stadsmänniskan som samlande begrepp ställer bondemänniskan så visar erfarenheten att den senare i den ständiga kontakten med det levande och växande hade helt andra möjligheter att utvecklas till en optimal människa. Där fanns möjligheten till en kontinuerlig utveckling enligt evolutionens lagar. Den österrikiske historikern Heer säger i sitt utomordentliga historiska arbete *MEDEL-TIDEN* bl. a.: "Bondesamhällets historia går i stora delar av Europa tiotusen år tillbaka i

tiden... Denna bondekultur vilar på bruket av några bestämda redskap (plogen, harven, hjulet) och på en årscykel, en festkalender, som i lika mån reglerade förhållandet mellan levande och döda, åldersklasserna och könen och samspelet mellan teknik, magi, arbete, religion och fest. Ända till maskinålderns genombrott på 1800-talet levde denna bondekultur kvar i Europa. I reliktområde bortom allfarvägarna existerade den ända fram till andra världskriget... Om Europas historia under senaste årtusendet företer en märklig kontinuitet beror detta i hög grad på bondesamhällets oföränderlighet. Det var bondebefolkningen som gav stabilitet åt liv, tänkande och inställning till världen. Den utgjorde en värld som förblev sig lik och uthärdade alla krigets och revolutionens stormar. Den var fast rotad i sitt hemlands mark och nära förbunden med naturen och landskapet, som fram till industrialismens genombrott endast obetydligt förändrats. Landsbygden har alltid för den europeiska människan varit en kraftkälla, ur vilket strömmat stort lugn, tålmod och förmåga att bära sorg, sjukdom, hunger och död. Kraften kom från människor som stod sina helgon och sina kära avlidna nära, som förstod sig på barn och gamla och djupt kände sambandet med sina åkrar och deras gröda, sina djur och redskap".

Samtidigt som bondemänniskan genom sin bundenhet till naturens lagar och de andliga lagarna, mystiskt — ofta magiskt, men alltid realistiskt upplevda och uppfattade, utgjorde ett konservativt, stabiliserande element i samhället som hindrade en uppbrytning av kontinuiteten och den långsamma organiska utveckling av den enskilde och samhället som är i linje med evolutionens anda, gav denna människa också ständigt nya impulser till förnyelse och skapade utveckling, både inom religion, kultur och politik.

Ingenting är säkrare än att den nuvarande civilisations-tekniska utvecklingen snart får en ände. Den byggdes på falska premisser och har därför fått så förhärjande verkningar: naturutplundring, förgiftning av jord, vatten, luft och näring och ett förstörande av det bästa hos människan, varjämte hennes fysiska och själsliga hälsa brutits ner i aldrig förut skadad omfattning. Därför är heller ingenting mera visst än att en andligt-biologisk revolution måste komma om människan skall fortsätta att finnas till på jorden som art. Den biologiska revolutionen — en helt förändrad inställning till vår livsmiljö, en anpassning till natur- och livslagarna istället för det nonchalerande av dessa som nu så länge dominerat människans inställning till naturen — en sådan revolution har emellertid som ofrånkomlig förutsättning en andlig revolution. Utan att det hos dagens människa sker en total sinnesändring, ett besinnande av sin ställning och sitt ansvar i tillvaron, kan hon ej heller hindra denna utveckling till döds som nu närmar sig sitt slutmål, oförläpneligt skildrat i Günther Schwabs bok *DJÄVULSDANSEN*, kapitlet "Slutuppställningens natt". Men i detta slutkatastrofens ögonblick finns det två människor, en man och en kvinna som överlever därför att de under den förlorade mänsklighetens sista sekunder såg sanningen om sig

själva och Livet. Och därför följer trots allt, efter den långa Undergångens Natt en ny dag. I det sista kapitlet Morgongryning går de två, enda överlevande, människorna omkring i världens ruiner där de till sin lycka och förundran finner ett oskadat blommande äppleträd där bina surrar omkring och där ett fågelbo med pipande ungar ännu finnes kvar. Och så tar kvinnan fram den lilla påse med guldgula vetekorn som hon fått i arv efter sin farfar, den gamle bonden, och sedan dess aldrig kunnat lämna ifrån sig. Under de fruktansvärda upplevelserna i Djävulens hus gav den lilla påsen korn henne styrka att härda ut, välsignelsen som den gamle bonden en gång hade läst över dessa vetekorn, hade liksom omgivit henne med en skyddande kraft. Och nu håller hon ut kornen i handen, de silar genom hennes fingrar och sjungande en gammal sång som bönderna i en förgången epok brukade sjunga då de sådde, låter hon kornen falla i det lilla stycke mylla som överlevat förstörelsen, en sådd och en sång för en ny tidsålder...

Dessa två människor var inga bönder, han var författare, hon läkare. Men i de sista timmarna före katastrofen är de enda som börjar se klart var utvägen finns ur det till synes oundvikliga. De återvänder till bondemänniskans tankevärld och i vanmäktigt raseri hör Djävulen dem bedja bönen till Livets Herre, bönen som rycker loss dessa båda ur ondskans hand: "... vi omvänder oss och underordnar oss. I lydnad vill vi vända hem till livets eviga källor som vi har föraktat. Vi vill vara lugna, rena, fattiga, äkta. Med Din godhet och hjälp vill vi återvinna det enkla och sanna livet, bli bröder med allt levande..."

I detta drama ligger ett program. Utan att bondemänniskans tankevärld åter erkännes som grundläggande för mänsklighetens livsnormer kan ingen räddning ske undan det totala fördärv som hotar hela världen. Varje människa måste återvända till ett ödmjukt inordnande under livslagarna, de biologiska och de andliga. Samhället måste anpassas till detta faktum att människan måste ha en ständig intim kontakt med de kosmiska krafterna, manifesterade i det levande landskapet, i samspelet mellan väder och vind, djur, växt och människa, om hon skall fortsätta att vara människa. Därför blir det nödvändigt att organisera samhället så att den större delen av befolkningen bor och är verksam på landsbygden, kort sagt blir bönder på nytt. Det är här meningslöst att invända att detta är att återvända till en förgången tid, det är att vrida tillbaka klockan och utvecklingen. De kosmiska lagarna är ointresserade av vårt barnsliga sätt att resonera. Vi har att anpassa oss till lagarna och överleva eller sätta oss över dem och gå under. Vi måste äntligen fatta att denna levnadsstandard som vi så hetsigt jäktat efter och som vi offrat världens råvaruförråd, naturens och vår egen hälsa för att uppnå, den var endast en illusion, en spökbild utan reellt underlag. Vi ser redan nu de allt tydligare tecknen på en obönhörligt sjunkande standard och därför efter den allmänna fattigdomen, hungern. Inga som helst dogmatiskt-politiska åtgärder kan hindra denna utveckling. I en nära framtid kommer endast den som äger en egen liten jordbit att kunna känna trygghet, allt annat kommer att bli värdelöst. Vi skall i det följande försöka skissera bondens roll i ett kommande biopolitiskt ordnat samhälle, det samhälle som är det enda alternativet till ekonomiskt, socialt och politiskt kaos.

Olof Alexandersson
forts. i nästa nr

Nedmontaget av naturen

av Walter Schaubeger

Utifrån den moderna fysikens ståndpunkt sett lever vi i det 20:e århundradet fortfarande i medeltiden. Vi ser på världen från ptolemaisk synpunkt och har hittills ännu ej dragit konsekvensen av de kunskaper som upptäckten av den kopernikanska världsbilden givit oss om världens byggnad. Vi har förblivit ptolemeer därför att vi fortfarande tror att endast på vår jord kan liv existera. För var och en som ser mot stjärnhimlen borde ett sådant tänkande vara liktydigt med självförhävelse.

Må vara att man i stadssamhällets orena luft ej längre så klart ser stjärnorna som man en gång gjorde, och ännu kan göra på landet. Det borde dock vara klart för var och en som en gång sett denna ordning i ett skenbart kaos att vi människor ingalunda kan vara det allt behärskande centrum i denna storslagna värld.

När ryssarna första gången lyckades sända en satellit till månen blev en amerikansk vetenskapsman tillfrågad om han trodde att den människa som en dag landade på månen skulle finna liv där. Han svarade: "Det är väl ovisst, men finner vi månen öde och tom så är det nog ett bevis för att människor en gång levat där!" Man måste hålla med denne vetenskapsman ty om vi fortsätter så som vi nu länge har hållit på med, att föröda en natur som vi vet så lite om, så dröjer det inte länge innan denna jord är öde och tom.

Jag vill gärna här berätta en liten anekdot om min far. När han för mer än tre decennier sedan inbjöds till Högskolan för markkultur i Wien för att redogöra för sin, för vetenskapen, nya uppfattning om vattnets rörelselagar så gjorde han detta med mycket drastiska ord. Det blev då en livlig diskussion bland de församlade vetenskapsmännen och mitt i denna frågade min far en av professorerna: "kan ni säga mig hur det går till då ett grässtrå växer?" Professorn ifråga, liksom alla hans kolleger som satt där blev tysta och förlägna och efter några ögonblick svarade han: "Nej tyvärr kan vi inte förklara detta, den hemligheten behärskar vi inte ännu". Då blev min far, som alltid var kolerisk, och brukade svara rätt burdust, rasande och sade "Hur kan ni då sitta här och är efter år skicka ut nya skockar av elever från denna högskola som här lärt sig hur de skall ändra om naturen, när ni inte ens kan förklara för dem hur ett grässtrå växer!"

Låg det inte åtskilligt med sanning i det påpekandet? Oupphörligt håller vi på med att plocka isär och förstöra naturen och först då följderna av våra manipulationer drabbar oss begriper vi att det hade varit bättre om vi hade hållit fingrarna borta därifrån. Låt oss tänka på alla felaktiga regleringar av vattendragen, ingreppen i skogarna, all denna monokultur — se på luftföroreningarna och förgiftningen av naturen och inte minst på följderna av atomsprängningstekniken. Överallt där människan ovetande om naturlagarna sticker in fingrarna i naturens skeende händer saker och ting som gör att den amerikanske fysikerns uttalande om månen får ett starkt drag av sannolikhet för sig också då det gäller vår jord.

Om vi överblickar människans verksamhet på jorden under bara de sista 5000 åren vad finner vi då? Jo, under denna korta tid i människans

historia har vi lyckats förinta den gröna beklädnaden på c:a en 1/3 av jordens yta och ödelagt nästan allt levande där. Se på de stora öknarna i mellersta Östern och andra delar av världen. I de områden som en gång bokstavligen flöt av mjölk och honung och där sannolikt mänsklighetens vagga stod, är nu meterdjup sand. Men vi behöver inte gå så långt tillbaka. Då jag och min far 1958 for från New York till Texas där vi stannade i tre månader, hade jag också möjlighet att se New Mexico, Colorado, Arkansas och Oklahoma. Allt vad jag såg där var stepplandskap. Jag såg hur ett jättelikt land höll på att dö. Vet ni hur det är att se ett landskap dö? Det är fruktansvärt! I varje fingerborg jord finns ju levande väsen till ett antal som är större än antalet människor på jorden. Allt, allt liv dör. Det vilar en förbannelse över ett sådant jättelikt land som på detta sätt dör.

Jag talade därborta i Sherman i Texas med en 82-årig man som berättade om de jättelika skogar som en gång fanns där. Nu finns det bara ett och annat bedrövligt träd kvar, som krymplingar står de där. Det är ingen skog längre, inte ens buskar. Jorden har ingen humus kvar utan är hårt bränd av solen och när man går över den med tunna skosulor så sticker det som nålar av hettan från marken. Då frågade jag den gamle mannen: "Vill ni inte berätta om hur det var här när ni var barn?" "Ja," svarade han, "bara för 70 år sedan var här härliga ekskogar och titta där nere vid Red River, där det nu är alldeles kalt och öde, där stod väldiga mäktiga träd och därborta där det nu bara är stepp stod präriegräset över en meter högt. Jag såg ofta bufflar beta där, massor av dem, och man kunde knappast se deras ryggar över gräset." Då frågade jag honom: "Men käre mr. Dodden, hur gick detta till, hur har då på så kort tid allt blivit så tomt och nedbränt?" "Ja," svarade han, "vi gjorde dollars av alltihop, högg ner skogarna och plötsligt var alltsammans borta".

Jag frågade då hans son som var i 55-årsåldern vad han mindes om detta. Ja, han hade väl en svag aning om vad som hänt men några ekskogar kom han inte längre ihåg. "Nå," frågade jag, "vad tror ni om fortsättningen? Hur skall det bli om detta fortsätter?" "Tja," svarade han, "Amerika är så stort så det spelar ju ingen roll med det som skett här. Nu kan vi f. ö. få olja här och gör dollars av den". Då svarade jag att "den affären blir nog sista smörjelsen för er".

Så här fort går det när ett landskap dör. För knappt ett århundrade sedan drog väldiga buffelhjordar fram och livnärde sig i ett landskap där nu inte finns en droppe vatten och där numera inte en enda buffel skulle kunna livnära sig av de eländiga grässtrån som ännu växer där. Det finns heller inte längre några bufflar där. Det är skrämmande att höra hur man nu ängsligt tillfrågas innan man far in i dessa områden, om man har tillräckligt med kylarvatten med sig för färden på mer än 100 mil, för så mycket vatten finns det inte att få längre i ett landskap där för bara 80 år sedan hundratusentals bufflar kunde äta sig mätta och dricka sig otörstiga.

Här har alltså något fruktansvärt skett och för första gången upplevde jag där vad jag aldrig trott mig få uppleva, att se hur ett land dör hastigt då tillvarons största parasit, människan, blandar sig i något som hon ej begriper. Här rubbades ju ett stort sammanhang. Bufflarna, skogen, prärien och vattnet var ju ett helt, en enhet — och då man bröt ut en enhet ur denna helhet så som man gjorde med bufflarna som amerikanerna för bara nöjes skull, eller för hudarnas skull, sköt ner massvis, då gick också prärien under. Bufflarna betade ju av gräset men då gödslade ju också marken så att nytt växte där, men plötsligt bröts denna kedja.

Det räcker med detta exempel på vad som menas med att montera ned naturen. Ett jättestort land, större än halva Europa blev på mindre än hundra år förvandlat från paradiset till öken. Den som lever av kapitalet och ej nöjer sig med räntan, blir snart utfattig. Folk som levat före oss har på detta sätt gjort konkurs och gått under. Nu står hela mänskligheten inför utsikten att göra konkurs, att gå under.

Skall en gång i framtiden någon från en annan planet landa på vår jord, finna den öde och tom och fråga sig: "Vad har hänt här? Här måste människor ha levat eftersom denna planet är så fullständigt livlös".

(Ur ett föredrag 1961)

För sista gången...

försöker jag att nå dig, den ensamme, förbigångne, du, som vet inom dig själv att du förmår mera och bättre att göra av ditt liv men orkar inte med all den uppstannade hopplöshet, mållöshet, sökandet och förtvivlan över att inte kunna befria dig själv... kan du förmå dig till att lyssna, lyssna en gång till?

Har inte dessa rader heller något att säga dig, så skall jag inte tränga mig på mera — detta är som sagt *sista försöket!*

Detta att du känner dig åsidosatt och förbigången är förmodligen största problemet i din tillvaro. Jag antar det. Måste anta det, eftersom det verkar så som om inga stora arrangemang på kunskapens eller gemenskapens väg har kunnat ge dig någon chans att känna dig belåten med dig själv eller överlägsen alla andra. Tävlningar till ex., offentliga eller i TV och Radio, har du förmodligen undvikit av rädsla att du *vet* för litet. Ty, även om det alltid betonas att det mesta av det slaget enbart är en lek, så skulle du inte stå ut med känslan att stå där och inte komma på rätta svaret just då — inte sant?

Kunskap är makt. Det må så vara som många stora har talat om för oss och säkert även kan bevisa. Och visst lönar sig försöket att träna upp sin vilja att lära sig något, att försöka visa intresse för saker och ting omkring oss — det kan aldrig skada någon!

Men nu kommer jag och påstår att dessa lärda glömmen är väsentlig sak: jag påstår nämligen: *Känsla* är makt — den också!

Det största och vackraste beviset genom tiderna för detta är Jesus — eller, om du inte tycker om kyrkans läror — det faktum att människor kunnat hitta på berättelsen om Jesu liv!

Har du någonsin lagt märke till att alla vår tids enorma vetenskapliga framsteg visserligen gör stor nytta men, i gengäld i bästa fall

kan skänka en känsla av rent materiell tillfredsställelse?

De gör aldrig eller kommer att inte göra oss lyckligare!

Vårt västerländska liv har till stor del (och långt ifrån lika för alla!) blivit lättare att leva genom den så omtalade högre standarden, tryggheten i rent yttlig mening — och mera utlovas det för framtiden, fast vi alla vet att vi får betala för välfärden — vars egentliga pris vi inte kan göra oss någon föreställning om ännu — det må räcka med nya skatter och nya krav på vår miljöanpassning, berättigade eller ej. Och ingen känner sig mindre ensam, mindre förbigången för det!

Vetenskapen har gått så långt, att det i USA görs försök med spädbarn att systematiskt fostra dem till en allt högre anpassningsnivå som krävs för deras framtida tekniska livsvillkor! Den "mänsliga faktorn" skall härvid förbises eller kopplas bort helt och hållet på ett ödesdigert sätt.

Ingen av oss kan utan oro och ängslan se fram emot en övermekaniserad tidsålder där människor fungerar som skruvar i ett urverk! Livets mening har börjat bli det viktigaste spörsmålet för flertalet nutida människor. Vad är det egentligen vi är till för? Vart har kärleken i våra liv tagit vägen — utom när det gäller den rent fysiska fortplantningen? Fler och fler människor grips av en obeskrivlig längtan efter innehåll, en mening med deras liv. Vi vill inte "bara finnas till", vi vill veta om att vi lever! Ingen kan existera i en ständig atmosfär av att enbart accepteras som ett hjul i maskineriet — att bytas ut och ersättas efter behov. Vi vill vara outhärliga på någon plats i världen! Vi vill veta av att vi behövs, att någon bryr sig om att vi lever! Ofta börjar denna saknad redan hos det lilla barnet. Barnet — och senare människan! — som alltid känner sig i vägen måste antingen helt försjunka i sig själv, bli instängd, senare egocentrisk, olämplig att anpassa sig någonstans. I annat fall blir det desperat, ostyrig, asocial — vilket förfärligt ord för den som bara saknar svar på sin innebördes längtan efter kontakt!

Pengar är inte allt — sägs det. Vi som aldrig haft gott om dem känner nog till den sortens "välsituerade" som så noga ser om sitt hus, ivriga att de inte blir utan. De säger sig aldrig ha tid att fundera över meningen med deras liv. Eller ids de inte?

Och ungdomen, denna stora grupp "konsument" som näringslivet är så glad över? Hur skall en ung, arbetande människa reagera när hon ser att det bara är hennes pengar staten är ute efter, inte hennes personliga insats? Skall hon inte snarast lägga av — slöa till, gå i väntan på pensionsåldern med den tanken: jag har gjort mitt till välbefindets bibehållande?

Ack, var finner vi kärlek, tillmötesgående, uppmärksamhet utan vinningslusta, förståelse för våra problem, mot att utbygga våra liv till det allmännas bästa?

När och om och att vi skall ändra på vårt livsinnehåll — det har vi hört frågas och sägas av många andra. Men *hur*? Att utbygga sitt känsloliv för att bli en lyckligare människa, det är något svårare att lära ut än matematik och engelska. Svårare därför att vi västerlänningar i århundraden har gått längre och längre ifrån kärlekens och inlevelsens väg, så att vi nästan glömt bort hur vårt känsloliv fungerar! Vi känner i bästa fall till dess verkningar utåt, men inte hur vi kan sätta igång kärlekens underbara cirkel: Jag — Du — Vi gemensamt!

G. Bé. W.

Människans magiska krafter (1)

För den moderna, materialistiska människan, som ej längre påstår sig tro på någon Gud eller på högre makter, finns det ingenting som heter själ. För henne existerar det bara en kropp och ett intellekt, en människa med hjärna.

Lägg din Gud och din själ på bordet här, så att jag kan känna på dem, då vill jag gärna tro på dem, säger ateisten, ty jag tror bara på det jag kan känna på.

Jag förstår, att du uteslutande tror på materian, då du ju kallar dig för en materialist?

Ja visst.

Nåväl, men kan du då visa mig din materia, så att även jag kan känna på den, jag menar den minsta delen av materian, atomen? Enligt mitt tycke är din materia nämligen slutligen också någonting man ej kan känna på, en osynlig sak, energi, strålar eller vad man nu vill kalla det för.

Nej, nu leker du med ord, kära vän.

Ja, där ser du, du som tror på materian kan inte ens visa den för mig, när jag ber dig om det. Därför att även din materia är en osynlig makt och denna värld samt hela vårt liv helt enkelt styrs av osynliga makter. En del kallar denna osynliga makt för energi, andra för själ eller för Gud. När du har blivit nervös, känner ångestens grepp över dig, lider av mardrömmar, hallucinationer, rädsla, förföljelsemani eller av en depression, som låter dig se hela livet i svart, hopplös melankoli så går du till psykiatern. Och psykiatern ger dig åter ny kraft, nytt mod, harmoni och hälsa p. g. a. en noggrann analys av ditt psyke. Han tar reda på dina drömmar, som visar honom vägen till sjukdomens orsak och därmed till läkning. Och drömmarna är, som du vet, också någonting osynligt, så som dina tankar, som styr hela ditt liv. Även här ser du ånyo, att det är osynliga krafter och makter som styr oss.

Det är ej så länge sedan som allt psykiskt kallades för humbug och förlöjligades av vetenskapsmännen. Man sade helt enkelt att de parapsykologiska fenomenen inte var någonting annat än en kvarleva av medeltida häxeri och trolldom. Tills år 1882 en grupp engelska forskare grundade The English Society for Psychical Research (den brittiska föreningen för psykisk forskning) i den gamla universitetsstaden Cambridge. Här tog man nu på allvar itu med en vetenskaplig forskning av alla psykiska problem och gick punkt för punkt igenom problemen som hittills varit gåtor för oss. England har sedan dess skänkt världen en rad med framstående personligheter vars namn blivit världsberömda, män av vilka somliga hedrats med världens högsta vetenskapliga utmärkelser, bl. a. med vårt svenska Nobelpris. Sir Oliver Lodge, Lord Balfour, Lord Haldane, professor F. W. H. Myers, professor C. D. Broad, G. N. M. Tyrrell och Whatley Carrington är män vars namn nu är kända av alla som intresserat sig för dessa frågor.

Det skulle icke taga någon längre tid sedan dess tills man även i USA grundade ett liknande sällskap som det engelska — The American Society for Psychical Research (det amerikanska sällskapet för psykisk forskning). Män som professor William MacDougal, dr J. B. Rhine, prof. William James och Harold Sherman kom i sina forskningar till liknande resultat

som deras engelska kolleger, en dr Alex Carrell och dr Charles Richet i Frankrike och personligheter som prof. Hans Driesch, dr Max Kemmerich, prof. T. K. Oesterreich, Carl du Prel i Tyskland och professor Carl Gustav Jung i Schweiz. Världen börjar i växande grad befatta sig med själens djupa frågor och människan, även den s. k. enkla mannen på gatan, börjar begripa, att det faktiskt existerar makter man ej kan känna på och som icke syns, men som ändå i avgörande grad styr hela vårt liv här på jorden. De parapsykologiska fenomenen är nu ej längre några spöken och troll man bara rycker med axlarna åt och förkastar med ett hänskratt.

Vi skall här nedan med några korta exempel ur vardagslivet försöka illustrera några parapsykologiska fenomen, företeelser vars like de flesta av oss själva i sitt liv upplevt eller varit vittne till.

Har ni exempelvis aldrig haft någon föräning om ting som stundar? Har ni aldrig haft en vision i edra drömmar om kommande händelser, som vid ett senare tillfälle verkligen hänt? Har ni aldrig upplevt den egendomliga känslan, att någon icke kroppsligen närvarande person dock plötsligen befann sig vid er sida, såg på er eller t. o. m. talade till er? Har aldrig er s. k. intuition, den inre rösten, varnat er för att göra en viss sak, en varning som sedan visade sig vara rätt? Har ni aldrig känt ett slags magisk varning för vissa personer, hört den inre rösten varna er att vara på er vakt gentemot en viss person?

Allt sådant brukar man i England och i USA kalla för ESP (extracensory perception — utomsinnlig förnimmelse). Det är m. a. o. fenomen som avspeglar sig utanför ramen av våra fem fysiska sinnen.

En av de f. n. mest kända personligheter på det parapsykologiska forskningsfältet i USA är dr Harold Sherman, presidenten för ESP Research Associates Foundation, vars bok "How to make ESP work for you (hur du kan få den utomsinnliga förnimmelsen att arbeta för dig) väckt mycket stort uppeende i USA och nu även har publicerats här i Europa. Sherman belyser sina erfarenheter med diverse exempel ur sitt eget liv, av vilka vi i korthet be att få återge några.

Telepati

Det var år 1915. Jag satt framför min skrivmaskin i föräldrahemmet i Michigan och reste på mig för att tända på elljuset. När jag just ville tända ljuset så en inre röst, alltså ingen röst som jag hörde utifrån, tänd inte på ljuset! Jag kunde inte förstå varför jag hade fått en sådan impuls, men kunde inte göra annat än att följa den och att återvända till mitt skrivbord, där jag fortsatte att skriva i cirka tio minuter, tills det hade blivit mörkt och jag faktiskt var tvungen att tända lampan.

Tänd inte, sa varningens röst. I samma ögonblick sprang någon på verandan under oss, knackade på dörren och ringde. Där stod en man från el-verket som sade: tänd inte på ljuset, där ute ligger en högspänningstråd över er ledning! Det var då jag för första gången be-

grep, att jag på något sätt hade kopplat in mig till tankarna hos el-gubben, då jag koncentrerade mig på att tända lampan. Under de tio minuter jag fortsatte att skriva hade han sprungit omkring för att varna alla andra att icke tända ljuset. Hans upprörda tankar hade kommit fram till mig och kopplat sig in i mitt intellekt, trots att han kroppsligen icke var närvarande.

Här var det alltså frågan om en ren tankö-överföring från en människa till en annan. Så småningom begrep Sherman, att det inte bara var möjligt att emottaga andras tankar, utan även att överföra sina tankar till en annan person, trots att denna befann sig på stort avstånd ifrån en.

Ett exempel för telepati på stora avstånd är Shermans kontakt med polarforskaren Sir Hubert Wilkins under dennes expeditioner i arktis. Sherman hade med Wilkins kommit överens om att vid vissa timmar på dagen hålla kontakt med varandra och att efter en dylik telepatisk kontakt båda parter skulle göra anteckningar, för att sedan vid ett sammanträffande jämföra sina anteckningar. Dessa telepatiska kontakter ägde i huvudsak rum om kvällarna, när de flesta störningarna i etern och Shermans närmaste omgivning (Sherman befann sig i hjärtat av tiomiljonstaden New York) upphört.

Vid ett tillfälle fick Wilkins en oväntad, intensiv tandvärk. Sherman kände det i sin egen mun och gjorde anteckningen: har känslan, att ni hade en häftig tandvärk... Några veckor senare ankom Wilkins anteckning i dagboken till New York. Hans anteckning löd: hade stark tanvärk i dag. Flög till Edmonton, för att få en plomb insatt.

Vid ett annat tillfälle, då Sherman koncentrerade sig på Wilkins, hade han känslan att han hade stött sig mot någonting med huvudet, men det var bara en känsla, ingen verklig händelse. Han antecknade: fick plötsligen en häftig smärta vid den högra tinningen. Jag har känslan, att en annan person, har skadat sig. Intrycket bekräftades några veckor senare genom ett utdrag ur Wilkins dagbok. Tidpunkten för båda anteckningarna var densamma. Wilkins antecknade: vi syns allesammans ha stött oss mot det skarpkantiga ugnsröret i köket av vårt läger. Jag slog mig två gånger, Dyne och Cheseman ett flertal gånger. Cheseman slogs två gånger i golvet av slaget. Röret var i en ogynnsam höjd.

I båda dessa fall har alltså intensiva känslor förelegat. Dessa exakt i tidpunkterna sammanträffande händelser kunde inte förklaras av någon slump, då Wilkins under hela denna period, dvs. under fem månader, bara en gång fått denna tandvärk och det var på den här ovan nämnda dagen. Fallet med ugnsröret hade också bara ägt rum ifrågovarande dag, vid den exakta tidpunkten Sherman antecknat i New York. Sherman var överraskad över att på denna telepatiska väg på ett avstånd av 3000 engelska mil, förutom en hel del anteckningar om rena tankeöverföringar, även tidvis ha upplevat rent fysiska smärtor som hans engelska vän drabbats av.

Vi vill här nedan ge ännu ett exempel av kontakten mellan Sherman och Wilkins under ifrågovarande expeditionstid. Här är det inte fråga om en fysisk känsla utan om en ren psykisk kontakt. Wilkins hade vid ett tillfälle på en flygresa till Saskatchewan p. g. a. dåligt väder blivit tvungen att göra en mellanlandning i staden Regina. Av en slump hade han där råkat komma till en armé-bal. Wilkins upptäckte vid beträdande av salen att de flesta herrarna var klädda i civil, medan han hade uniformen på

sig. Hela händelsen med mellanlandningen såväl som deltagandet i balen var helt oväntade för Wilkins. Sherman å sin sida visste ingenting om hela saken, inte ens om en flygresa till Saskatchewan. Men det visade sig att Sherman i sina anteckningar inte bara hade upplevt mellanlandningen, utan även deltagandet i balen och Wilkins överraskning, att se alla de andra herrarna i civil, medan han stod där i uniform. I Wilkins dagbok stod det: det blev möjligt för mig att deltaga i balen, då en av herrarna lånade mig sin smoking. Här hade Sherman "känt på sig", att Wilkins varit i en pinsam situation. Känt det och upplevat en mellanlandning och ett oväntat besök på en annan ort över ett avstånd av 3000 eng. mil. Tankevägorna hade i de tre här nämnda fallen gått över detta stora avstånd från de arktiska vidderna och en liten stad i norra Kanada till Shermans våning i hjärtat av en myllrande storstad.

Vid ett annat datum hände någonting i Wilkins arktiska läger, som inte direkt hade med honom själv att skaffa, utan med en hund. Sherman antecknade: en hund syns ha blivit skadad i Aklavik och måste skjutas. Hade han fått en skada i en strid med andra hundar eller hade han angräpts av någon?

Och Wilkins å sin sida antecknade samma dag, den 27 januari 1938: gick omkring ute. Hittade en död hund på isen. Han hade skjutits genom skallen. Tänkta intensivt på saken. Undrar varför han har skjutits...

Som avslutning av denna korta introduktion till Harold Shermans mentala experiment och sällsynta telepatiska förmåga ett exempel på ett annat område, i praktisk

Psykometri

En ung man hade försvunnit hemifrån, ett farmhus i Ozarkbergen, USA. Fadern till pojken skickade dr Sherman ett paket, som innehöll ett par av ynglingens sockor. Farmaren hade i andra sammanhang läst om Shermans insatser på detta område och visste att S. alltid gärna ville ha föremål som personen ifråga hade haft beröring med. Sherman tog sockorna i sina händer, frågande sig vad som kunde ha varit orsaken till den unge mannens flykt. Det tog honom 10 till 15 minuters koncentration, tills han fick det nödvändiga intrycket. Han började, som han senare upptecknat det, plötsligen känna på samma sätt som ynglingen ifråga. Hans mediala gåva sade, att pojken varit förtjust i en ung flicka, en skolkamrat. Hon hade dragit sig tillbaka från pojken p. g. a. att hon blev kär i en något äldre beundrare. Pojkens skolkamrater i den lilla orten hade börjat förhåna honom. Föräldrarna hade inte visat någon förståelse för sonens problem. Glöm det, pojke, det var bara en förälskelse, sade fadern till honom. Men Sherman kände, att det var mera än en romans för ynglingen, att han m. a. o. tog saken på allvar. Och försvann, då han såg hur hans skolkamrater och hans föräldrar reagerade. Sherman hade på känn, att pojken var i ständig rörelse, aldrig stannade en längre tid på en ort. Sherman visste nu också av sin inre röst, att pojken var psykiskt ur balans och visste inte hur han skulle kunna finna en lösning i saken. Sherman skrev till fadern och beklagade, att han inte var i stånd att lämna närmare upplysningar om pojkens nuvarande vistelseort. Därpå svarade fadern, att Shermans observationer varit korrekta och att han nu, d. v. s. några veckor senare, kopplat in polisen på saken. Men även polisen hade hittills ej kunnat hjälpa de förtvivlade föräldrarna.

Någon dag därpå besökte pojkens föräldrar Sherman.

Ni hade alldeles rätt, mister Sherman, sade fadern. Det var inte fråga om någon romans. Flickan hade faktiskt en vän, som just hade kommit tillbaka från sin tjänstgöring i krigsflottan. Och gick tillbaka till honom, lämnande vår son.

Polisen hade funnit pojkens spår i en stad i Texas. Föräldrarna var rädda för att pojken hade för avsikt att begå självmord. Fadern hade tagit med sig en skjorta som pojken ägt och ett fotografi. Fotot hade skickats över hela USA i kopior, men ingen hade efter pojkens sista försvinnande i Dallas varit i stånd att hitta ytterligare spår.

Allt vi hittills gjort, har varit förgäves, sade den förtvivlade fadern.

Sherman tog nu fotot och den smutsiga skjortan i sina händer och koncentrerade sig. Föräldrarnas blickar var förväntansfullt riktade på honom. Därpå sade Sherman, att han trodde sig ha funnit ett spår.

Hans syns för närvarande arbeta på en restaurang i Houston, Texas, sade Sherman. Restaurangens namn syns börja med Mac...

Föräldrarna tog sin bil och startade omedelbart med riktning Houston.

Vi måste försöka finna hans spår utan ytterligare tidsförlost, sade fadern.

Föräldrarna och dottern körde, avlösande varandra vid ratten, dag och natt och meddelade efter sin ankomst till Houston att de faktiskt hade upptäckt en restaurang med ett namn som började med Mac. Ägaren och personalen kände även igen fotot, men sade, att ynglingen hade försvunnit därifrån dagen innan.

Efter närmare konsultation med dr Sherman återvände föräldrarna hem, då S. hade meddelat, att pojken frivilligt skulle återvända efter någon tid, vilket också var fallet.

I detta fall hade telepatiska och psykometriska fenomen medverkat att hjälpa de stackars föräldrarna.

Utrymmet tillåter inte att gå in på ytterligare exempel och erfarenheter som skildrats i Harold Shermans böcker. Vi skola i nästa nummer återkomma med en belysning av hans erfarenheter i drömydning, människans psykiska läkekrafter, hypnos och intuitionsproblemet.

Frithjof Hallman

Örtagubbens spalt:

Nässeltid - Hälsotid

Artikeln har tidigare varit införd i *SEKLET*. Red. tycker att örten är så värdefull att den tål ännu ett införande.

Bland de växter som jag skulle vilja inränga under beteckningen *Välsignade växter* kommer Brännässlan att intaga en framskjuten plats. Den lär väl vara tillräckligt känd av alla, att jag inte behöver gå in på en närmare presentation av dess utseende, eller var man finner den. Om någon skulle vara så "stadisk" att han inte vet att finna växten, kan det bli en nyttig lektion i botanik. Ej heller vill jag försöka beskriva hela dess välsignade verkningsområde och användbarhet. Det skulle ta alltför mycket av utrymmet i tidningen.

Nässlan är en gammal medicinväxt, omnämnd i gamla örtaböcker från 15- och 1600-talen, känd i den grekiska medicinen och anbefalld för många sjukdomar. Både roten, stjälken, bladen och fröna äro användbara som läkemedel. Den

Från utsiktstornet

är blodrenande, har god verkan mot eksem och kroniska hudutslag och friskar upp alla kroppens organ och vävnader. Den har tagits i bruk mot njur- och blåslidanden, även stenbildningar. Hela örten har blodstillande verkan vid lungblödning, näsblod, hämorrhoidblödning, mag- och tarmblödningar.

Det har länge varit känt att spenatsaften har blodbildningsbefordrande verkan, d. v. s. att den utövar ett gynnsamt inflytande på bildningen av röda blodkroppar och blodfärgämne. Nässelsaften har samma egenskaper och parallellförsök med järnpreparat gävo ej bättre resultat än nässelsaften. Det är de båda växternas rikedom på järn och klorofyll som har denna goda verkan. För dess rikedom på närsalter är den ett näringsmedel, då den innehåller så gott som alla de ämnen, som vår kropp behöver.

Ingen vilt växande ört lär kunna konkurrera med nässlan ifråga om rikedom på vitaminer och närsalter. Den innehåller icke mindre än 2,3 % närsalter, bland vilka kalium, kalk, fosfor, svavel, magnesium och järn dominerar. Den är också rik på vitaminer, särskilt A och C. Dessutom innehåller den 5,5 % äggvita, 0,6 % fett och 15 % kolhydrater, varav 8 % rent druvsocker. — Den som har en trädgård gör klokt i att "renodla" den i ett hörn.

Vid förvällning av nässlorna får man inte kasta bort vattnet. Det blir en stor näringsförlust om man så gör.

Jag förutsätter nu, att alla husmödrar i landet ger sig ut på nässelinsamling. Därför ger jag här några recept:

Hur man bereder nässelsoppa och nässelgröt vet väl alla husmödrar. Men här ett recept på stuvade nässlor. Späda nässlor tvättas väl, skaka av vattnet och lägg dem i en gryta med lock. Litet smör kan ni kosta på. Men inget vatten. När nässlorna äro mörta grovhackas de med en kniv i grytan. Om ni tycker att massan är för vattnig så gör en liten stuvning med mjöl. Anrättningen kan brukas precis som stuvad spenat. Den kan ock blandas med spenat, om så önskas.

Torkade nässlor blir ett bra näringstillskott under vintern. Enklast torkar man dem utbredda på rent papper på ett luftigt, skuggigt ställe. Efter ett par torra varma dagar äro de färdiga att stoppas ner i en påse för förvaring. Men glöm förräddel inte att sticka ett par hål på påsen, så att luften får tillträde. De torkade bladen vattepläggas ett par timmar före kokningen. Av dessa får man en lika god nässel-soppa eller gröt som av de färska bladen. — Kallt te på de torkade bladen blir en förträfflig måltidsdryck, som innehåller *alla* de för kroppen nödvändiga närsalterna. Då dessa tillföras kroppen i en fullt löslig, naturlig form, äro de överlägsna butikernas konstgjorda salter — fruktsalter och allt vad de nu heter. C:a 15 gr torkade blad övergutas med en liter kokande vatten, får dra några minuter och silas.

Råkostsallad beredes så, att man hackar bladen fint och blandar dem med mosad potatis och surmjölk eller sur grädda. Detta är en god näring och en verksam medicin.

Potatis skäres i tunna skivor eller strimlas på råkostjärn. Läggas i stekpannan varvtals med råa nässlor och finhackad lök, gärna vitlök. Bara litet mjölk och smör spädes på. Pannan gräddas i varm ugn.

Det bästa hårvatten som finns mot mjäll och håravfall kan framställas av nässlan.

Så ha vi *Maskrosen* . . . Nej, nu får inte Örtagubben skriva mer den här gången, ty då blir det översvämning i spalterna. Men kom inte och säg att ni måste vara sjuka kommande vinter.

USA ämnar att om tre år sända en satellit till månen. Är det för att påskynda Sovjets exploatering av drabantens som nyheten släpps ut så långt i förtid?

Härom dagen lästes i Aftonbladet: "Vetenskapsmännen hoppas att småningom få fram vacciner mot alla slags virussjukdomar". — I samma meddelande: "Nya typer upptäckas nästan varje dag." — "Teorin går ut på att alla virus-epidemier hemsöker människorna under hastigt uppflyttande smittoperioder. Under tiden mellan dessa perioder är de smittosamma virus helt försvunna från människan. Det förmodas att de då gömmer sig i vissa djur, t. ex. svinen." — Nu några frågor till ovanstående. Kan man inte göra svinen immuna? Hur länge skydda vacciner? Männe bakterier och virus kan vara så knepiga att de gör sig själva immuna mot vacciner? Männe allmänheten kan förmås att frivilligt vaccinera sig t. ex. var fjortonde dag eller en gång vart halvår?

De satelliter, som sovjeter och amerikaner sänder ut i rymden, ha uppväckt farhågor för att de genom att bryta sönder jordens skyddshölje mot rymdstrålningen skulle kunna bli

ödesdigra för vår hälsa och väderleken. Så långt har jag aldrig tänkt. Men vem vet? Genom den oerhörda hastigheten måste det uppstå en betydlig vågrörelse kring dem. Små orsaker kunna i vissa fall ha stora verkningar.

När människan lärde sig att spränga atomen, då trädde hon in i naturens innersta verkstad. Kan hon själv behärska dess maskineri? Eller går det som med vindarna i Odyssevs säck — de åstadkommo skeppsbrott när de släpptes lösa?

Om samhället övertager jordegendomen, då betyder det livegenskap för människorna. Det är ett axiom och om dessa kan man inte disputera. De äro självklara sanningar. Men fyra fem stora jordegendomar, det bör samhället ha. För vilket ändamål? Jo, det växer upp en mängd ungdomar utan hem och vård, utan ordnat liv och arbete. Och "fåfång gå läser mycket ont", det ordspråkets sanning få vi nu bevittna i rikligt material. Staten eller storstaden bör ha jordbrukskolonier, där dessa lösa ungdomar måste lära sig jordbruksarbete, skötsel av djur o. s. v. Begriper inte "samhället" en så klar och enkel sak?

V. V. 1965

Venusmänniskorna vandra på våra gator

Nedanstående artikel, författad av den psykiske forskaren Paul M. Vest, publicerades i Mystic Magasin's augusti nummer 1954. Redaktören och utgivaren av tidskriften, Ray Palmer, försäkrar i en inledning att berättelsen är sann.

De erfarenheter, som jag nu ämnar relatera, se ut att vara så otroliga, att jag varit tveksam om att verifiera dem i tryck. Då jag nu avlägger vittnesbörden om dessa fakta, så avses därmed inte endast att visa att vi ha utomjordiska besökare, utan jag vill försäkra att varelser från en annan värld går och färdas på våra gator i våra städer. Dessa utomjordiska varelser känna väl till våra vanor och sedvänjor. De tala vårt språk utan märbar brytning. De kläda sig i våra kläder och synas tillräckligt lika oss jordevarelser, för att kunna gälla som en av oss.

Jag har alltid varit skeptisk till min natur. Av denna anledning och trots alla vittnesbörd om motsatsen, är det ännu svårt för mig att med absolut visshet, bestämt och öppet deklarerar att jag har mött och talat med en Venusmänniska. Därför vill jag här endast framlägga fakta från mina erfarenheter och överlåta till var och en av dem som läser detta, att själv avgöra huruvida rymdvarelser gå ibland oss eller icke.

För 8 månader sedan hade jag endast ett flyktigt intresse för flygande tefat. Naturligtvis var jag som de flesta andra, ganska nyfiken över de flygande tefatsfenomenen. Och faktiskt var jag övertygad om att jag hade sett ett av dessa tefat en afton för ett år sedan över Stilla Oceanen. Först såg jag en tunn silverskiva, hängande orörligt högt i skyn under 5 minuter. Sedan började den helt plötsligt att hastigt röra sig på ett egendomligt sätt och försvinna. Men fastän jag hade sett en av dessa otroliga saker, var jag fortfarande inte så värst intresserad. Jag tänkte att det var något av regeringens hemliga uppfinningar.

Men i juni 1953 inträffade den första händelsen i en häpnadsväckande kedja. En främ-

ling telefonerade till mig från Los Angeles och identifierade sig själv endast som "Bill". Han påstod att han speciellt hade kommit ned från en trakt i närheten Seattle för att få tala med mig. Han nämnde särskilt en av mina nyligen publicerade artiklar "The Secret Wisdom behind the great religions" i tidskriften Fate för maj 1953. Jag försökte avråda honom från att resa hitut till Santa Monica, men misslyckades. Till sist kom vi överens om att jag skulle möta honom vid busshållplatsen på Santa Monica Boulevard 20, kl. 6 e. m. dagen efter.

Omkring kl. 5.50 e. m. parkerade jag min bil mitt för hållplatsen, tvärs över gatan, där jag hade fri utsikt åt alla håll. Kl. 6 svepte den röda bussen från Los Angeles förbi utan att stanna eller sakta farten. Jag höll utkik efter den tills den försvann nedför Santa Monica Boulevard.

För att övertyga mig om att "Bill" inte hade kommit med en annan tidigare buss, steg jag ur bilen och gick några steg till gathörnet och tittade i alla riktningar. Men gatorna voro absolut öde.

TANDCREME

RADIOLIT MEDICINSK TANDCREME har vid undersökningar visat sig väl lämpad för en modern tandhygien med sin desinficerande och rengörande verkan.

Bör användas morgon — efter första målet — och kväll, eller ännu bättre efter varje måltid, i den mån det är möjligt.

Tub kr. 1:95

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Jag hade just vänt för att gå tillbaka till bilen, då jag hörde någon ropa mitt namn. Förvånad tittade jag bakåt och såg en man stå vid busshållplatsen och vifta med handen som en hälsning. Jag blev stum av häpnad. Ett ögonblick förut hade gatan varit absolut öde. Förvirrad såg jag honom leende närma sig bilen. Han presenterade sig själv med att säga: Jag är "Bill", den person som telefonerade från Los Angeles i går afton.

När vi tryckte varandras händer, lade jag märke till en underlig känsla av hans hand. Det kändes som om den varit utan ben inuti.

"Jag kan inte riktigt förstå det här", svarade jag. "Los Angeles bussen passerade denna hållplats utan att stanna eller sakta farten. För några få sekunder sedan fanns ni ingenstans inom synhåll. Hur i himmelens namn har ni kommit hit?"

"Ah, jag kom upp för gatan", svarade han vagt. Jag försökte inte pressa honom vidare, för jag visste att han inte kunde ha kommit uppför gatan, emedan jag hade fri sikt flera kvarter då jag var utanför bilen.

Vi körde till min bostad, som låg i närheten. Jag sade inte mycket, men han talade mera på måfå om sina intryck från Södra Californien. När vi hade satt oss i vilstolarna i vardagsrummet, gjorde jag några mentala iakttagelser. Han var omkring 180 cm lång eller något mera, och han såg ut att vara omkring 28 år gammal. Hans ögon voro mörka, nästan svarta, och hans hår var svart och vågigt. Han var klädd i en illasittande sportkostym, som inte tycktes vara honom så värt behaglig. En vanlig observatör skulle säkert inte ha hajat till inför hans uppträdande. I en folkhop skulle han säkert ha passerat som en vanlig person.

Men allt eftersom han talade, betraktade jag honom mera noga och märkte ett visst egendomligt drag i hans fysiska uppträdande. Hans hud var vit, ja faktiskt så vit att den hade en lätt skiftning i blått. Hans kindben voro ovanligt höga och hans ögon och ögonbryn liknade en orientals. Men ändå liknade han inte en verklig oriental. Det var också någonting underligt med hans öron, som syntes vecka och mera invecklade än några jag förut hade sett. Jag erinrade mig hur underlig hans hand hade känts, när vi hälsade. Jag lade märke till att hans fingrar voro långa och avsmalnande och så jämna, att det såg ut som om det inte hade funnits några leder eller ben i dem.

Han talade sakta och tydligt, utan någon brytning, men det märktes att han valde sina ord med stor omsorg. Jag lade också märke till att hans röst var av en speciell resonant kvalitet.

Som jag förut har nämnt, har jag alltid varit skeptisk. Jag har mött swamis, yogier, medier, klärvoyanter, mystiker och tjogvis med självgjorda messias, men jag har aldrig låtit mig duperas av någon av dem, inte ens av dem som voro ärliga men självbedragna. Jag har också mött åtskilliga personer, som jag utan tvivel vet att de voro verkligt andliga adepter. Jag har också känt åtskilliga sensitiva medier, som äro hederliga och ärliga och äga förmåga att producera autentiska para-normala fenomen. Efter många års forskning och erfarenheter i okulta och psykiska fenomen, kan jag nu vanligtvis på ett ögonblick skilja på det som är sant och det som är falskt.

Men min främmande besökare gjorde mig mycket förbryllad från första ögonblicket jag mötte honom. HAN VAR INTE LIK NAGON PERSON, SOM JAG NAGONSIN HADE MÖTT FÖRUT. Hans förunderliga psykiska och andliga egenskaper tycktes väcka till liv

uppfattningsförmågan i mitt under- eller övermedvetande. I hans närvaro blev jag omedelbart akut medveten om ett fullständigt främmande och hittills okänd vibration. Jag visste inte vem han var, men jag kände att min besökare inte var någon vanlig man.

Vi hade talat om saker av mer eller mindre allmänt intresse, då han helt plötsligt frågade: "Har ni någonsin hört talas om Orfeo Angelucci?" Efter ett ögonblicks funderande svarade jag: "Nej, det är jag säker på att jag inte har." Han förklarade: "Angelucci bor i Los Angeles. Nyligen har han gjort en högst ovanlig erfarenhet. Han är den första jordevarelse, som har gjort en tripp ut i den yttre rymden i vad som nu populärt är känt som flygande tefat."

Först så undrade jag om han skämtade, men det var tydligt att han inte gjorde det. Jag svarade tveksamt: "Jag tror inte att jag förstår. Den faktiska existensen av flygande tefat har ännu inte blivit bestyrkt, och nu talar ni om för mig att en människa har färdats i ett sådant." Han smålog och svarade på mitt plötsliga tvivel: "Ah, jag är inte någon opålitlig från någon psykisk avdelning, och så är det inte heller med Angelucci, ehuru en del folk anse honom vara psykoneurotiker, sedan han började tala om sina erfarenheter med de flygande tefaten."

"Menar ni att ni tror att denne Angelucci verkligen har färdats i ett flygande tefat?"

"Jag kan bekräfta att han har", fortsatte han. "Men Orfeo behöver hjälp nu! Detta är den primära orsaken till att DE ha sänt mig hit för att anmoda er att hjälpa honom med att berätta sina erfarenheter för flera människor. DE känna väl till edert djupa intresse och ovanliga erfarenhet inom metafysiken, religionernas och det övernormala området."

Jag kunde inte svara, men övervägde hans sällsamma ord och studerade hans ansikte med spänd uppmärksamhet. Hans absoluta hederlighet och hans på fullt allvar menade ärlighet var uppenbar. Återigen blev jag högeligen medveten om denna utomjordiska förnimmelse om honom. Till sist sade jag sakta: "Ni talar om de hemlighetsfulla DE, får jag fråga vilka dessa DE äro?"

Hans ögon verkade frånvarande när han svarade: "Under den kortvariga tid vi nu känt varandra har ni klart uppfattat många saker om mig. Faktiskt så har ingenting av dessa upplysningar erhållits genom våra samtal. Jag skall inte nu i ord avslöja för er min verkliga identitet, eller identiteten av dem, som ha sänt mig, för ni skulle då tvivla på mig. Men jag lovar att innan jag lämnar er i kväll, skall ni veta vem jag är samt också vilka DE äro."

Medan jag lyssnade till hans vidunderliga ord, som tydde på att han telepatiskt hade läst allt som passerat mitt medvetande, erinrade jag mig plötsligt de möten jag haft med åtskilliga av jordens genuina adepter. Jag kom ihåg hur även de hade avslöjat sin verkliga identitet under fullkomlig tystnad. Uppfattandet av deras verkliga andliga identitet hade erhållits helt och hållet genom ett extra känsligt förnimmelande, eller också inte alls. Orden efteråt endast verifierade den para-normala kommunikationen. På det sättet lärde jag mig förstå, att den man som öppet proklamerade sig själv som en adept, en mästare eller en guru, vanligtvis inte är någon sådan, medan de verkligt andliga adepterna gå fram okända, ofta i torftiga kläder.

Allt eftersom dessa tankar passerade genom min själ, såg jag en egendomlig förändring komma över "Bill". Hans kropp såg ut att bli styv. Hans uttrycksfulla ögon blevo dunkla som om hans kropp hade blivit ett tomt skal. Det

var i detta ögonblick som den otroliga vetenskapen kom över mig som en glimt av intuitiv förståelse. Jag visste nu med absolut säkerhet att min besökare icke var av denna jord, MEN EN VARELSE FRÅN EN ANNAN VÄRLD!

En isande rysning rann ned efter min ryggrad. Jag kände hur mina muskler spändes. Mitt medvetna jag studsade tillbaka med en slags psykisk chock! Så bisarr, så fantastisk, så helt och hållet oförutsett var denna upptäckt, att jag inte omedelbart kunde anpassa mig efter den.

Under tystnad hängde liksom någonting vidrörbart i rummet mellan oss, och liksom i en dimma såg jag hur upplivningen återvände till hans ansikte. Sedan såg han rakt på mig och log varsamt. Då mina ögon mötte hans, kände jag en djup vänskap och förståelse, som såg ut att räcka över milliontals mil och som på något sätt vidrörde en okänd värld. Intuitivt kom det över mig att här var det verkligen en man från en annan värld, men säkerligen ändå ingen främling! Snarare en mänsklig varelse, en gnista av ljus, som upplyste min varelse och som brann klarare inom honom. I detta uppenbarelsmoment kände jag att han var mycket visare, ädlare och mera högt utvecklad än jag — och med obegränsat större mottagningsförmåga — men i grund och botten IGENKÄNDE JAG HONOM SOM EN ANDLIG BRODER! Och bakom detta var allt annat av oväsentlig betydelse.

Han slöt sina ögon och vilade sitt huvud mot stolsryggen medan han stilla och lugnt sade: "Min jordiske broder, tala om för mig alla dina bekymmer! De äro i verkligheten, sedda på nära håll, inte så allvarliga som de synas dig i dag."

En känsla av bävan kom över mig när jag åter varseblev hans övernormala förmågor. De problem, som hade bekymrat mig under flera veckor, syntes plötsligt nu i ljuset av hans förståelse som obetydliga, triviala och något absurda.

Efter ett ögonblicks tystnad sade han: "Nu vet du vem jag är med en djupare övertygelse än vad jordiska ord skulle kunna ge. Dessutom har du nu också klart uppfattat att DE, som ha sänt mig äro mycket visare än jag som blott är deras MELLANHAND."

"Ja, jag tror att jag begriper," svarade jag långsamt. Men fastän jag uttalade dessa ord, kunde inte mitt dagsmedvetna jag riktigt fatta denna nya fina förståelse, som hade kommit över mig. Efter ett ögonblick tillade jag: "Jag skulle aldrig ha kunnat drömma om att ett möte mellan planetariska främlingar skulle kunna bli så här. Vad som mest överraskade mig av allt är den mest enkla sak, nämligen den starka känslan av vänskap — av ömsesidig och grundlig förståelse mellan oss."

Han fastställde med låg röst: "Det är samma sak överallt i hela kosmos, oavsett om det är materiellt eller eteriskt individuella manifesta-

SOV GOTT

ORTAGUBBEN för nu i marknaden ett extrakt innehållande 4 komponenter: **Valleriana, Humle, Kamomill och Melissa.** Dessa verkar tillfälligt avstressande och sömngivande.

Pr flaska kr. 5:85

ORTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

tioner. Gnistan av det eviga varat är alltid identisk. För allt är väsentligen ett och en del av det obegränsade och den alltid närvarande andliga elden, som är Fadern."

Allt eftersom den psykiska chocken gradvis försvann, uppstod det tusentals frågor i min själ — frågor om hans värld, dess civilisation, de flygande tefaten och deras uppgift här? Men jag förstod att han ändå skulle låta mig få del av de upplysningar han önskade ge mig om dessa ting. När jag talade igen, sade jag: "Denne man Orfeo Angelucci, som du nämnde, känner han dig?"

"Jag har mött honom som hastigast en gång. Men om du vill tillåta mig att använda din telefon, skall jag ringa upp honom och arrangera ett möte mellan er, så får du höra om hans upplevelser." Och därmed telefonerade han till Angelucci och bestämde en tid senare i veckan, då jag skulle besöka honom i hans hem vid Glendale Boulevard.

Efter samtalet talade "Bill" fritt om många saker, som hade förbryllat mig. Han påstod att de utomjordiska varelser (extra terrestrials) som hade kontaktat Orfeo voro av utomordentlig betydelse, eteriska varelser av en hög andlig orden. Han påstod bestämt att han inte var en av DEM.

Han förklarade att venusmänniskorna från vår grannplanet hade en mera materiell utveckling, och fastän de skilde sig från oss i vissa fysiologiska grundprinciper, kunna ändå många venusmänniskor uppträda som jordemänniskor. Han nämnde också att våra nuvarande teorier om atmosfären och ytförhållandena på planeten Venus äro oriktiga.

Han betonade reinkarnationsidéerna och den oundvikliga lagen om compensation, beträffande invånarna på jorden

Jag erinrar mig speciellt en illustration, som han gav och som överraskade mig. Han sade att de nämnda eteriska varelserna hade utvecklats långt utöver våra barnsliga uppfattningar om tillstånd, former, färger, kön, konflikter, tid, rum och materiella illusioner, vilka för närvarande utgöra det felaktiga vilseledande tillståndet hos jordevarelserna. Vår planet är jämförbar med ett ofantligt stort fat, fyllt med soppa för produktion av penicillin. För de mänskliga sinnena är ett sådant stort fat en ganska illaluktande vidrig sak, men icke förty så producerar det, det dyrbara gyllenefärgade pencillinet. Han sade att det stora fatet är jämförbart med jorden och dess människor, medan de jämförbart få andligt utvecklade själarna av denna tidsålder, representera den dyrbara gyllene produkten från det stora fatet. Men slutligen kommer emellertid varje mänsklig varelse på jorden, att också utvecklas till ett högre medvetande.

Senare gav han mig namn, adresser och telefonnummer till över ett dussin personer i södra Californiaområdet. Dessa personer, försäkrade han, hade varit i kontakt på olika sätt med

rymdbesökare, medan andra åter hjälpas åt med att tränga igenom det förbryllande pusslet med de flygande tefaten. Han sade att talrika kontakter ha gjorts mellan Venusianer och jordmänniskor medelst hemradio-uppsättningar och meddelanden genom knäckningar. (Han uppgav namn och adresser.) Andra kontakter, förklarade han, har åstadkommit genom sensitiva medier, genom clairvoyance och clairsaudience. Han uppgav också namn på personer, som hade mött och talat med utomjordiska varelser.

När jag frågade honom varför det var nödvändigt med all denna hemlighet och mystik omkring kontakterna, svarade han: "För närvarande är det den enda möjliga vägen. Vi äro också i stor utsträckning dirigerade av de eteriska — de Stora personligheter — som kontaktade Orfeo. Jordens folk äro bedrövtligt emotionellt omogna och deras fängelseliknande 3-dimensionella värld är övervägande falsk, jämfört med verkligheten. Människornas själar äro kristalliserade i villfarelser och fyllda med starka fördomar.

Uppå er jord är blott och bart färgen på ens hud, en lätt skillnad i religiös tro, mestadels tillhörande en olika ras eller land, faktiskt de mest triviala avvikelser, det som påskyndar animaliska krig, avskyvärda brutaliteter och blodiga slaktningar av millioner medmänniskor.

Kan du sedan verkligen bli överraskad när jag säger dig att varelserna på vissa andra världar se på jorden så som jordmänniskorna skulle se på en håla med ormar, som dödligt stinga varandra till döds. Många av dessa sting göras med ord, attityder, diskrimineringar, intoleranser och en svärm av andra dödliga psykiska vapen. Ännu idag så begära människorna med självtagen rätt, att dessa Eteriska varelser ska landa sina rymdskepp helt öppet på något av edra flygfält. Men som barn måste ni lära eder långsamt och med lidande. Till sist skola dock alla förvärva sina förlorade arvedelar. Under mellantiden vill vi hjälpa, så långt som vi äro tillåtna att göra så.

Jag suckade och böjde mitt huvud och sade långsamt: "Vad du säger är sannolikt alltför sant, men tro mig, människornas lott är inte så lätt. Fängslade i villfarelser som vi äro, regerade eller ledda av våra animaliska känslor och sinnesrörelser, levande i ovisshet, osäkerhet och otrygghet, med död och förmultning som vår slutliga materiella besegrare. Det är verkligen svårt att höja sig över den animala människan och uppnå övertygelsen om den andliga verkligheten."

Han nickade med huvudet och svarade med en djupt sympatisk röst: "Ja, vi förstår. Jorden — planeten av sorger och bedrövelser — är en av de hårdaste och mest svåra vägarna för utvecklingen i hela kosmos, och om det till och med skulle bli ännu mera splittring, måste mänskligheten arbeta ut sin egen räddning. Detta är lagen."

De uppstod en paus varunder jag funderade över hans ord. Plötsligt bytte han sedan ämne och fortsatte: "Efter att jag har lämnat dig kommer du kanske att tvivla på mycket av det som har försiggått mellan oss. Därför önskar jag att du kontaktar de personer, vars namn och adresser jag har givit dig. Speciellt önskar jag att du kommer i förbindelse med en tidsningsreporter hos den stora dagliga Los Angeles tidningen." (Han gav mig namnet på tidningen och namnet på reportern jämte två telefonnummer, som han kunde träffas på. Men tidsningsreportern har sedan bett mig att jag inte skulle publicera varken tidningens namn eller namnet på honom, och därför kallar jag honom här

för Max Morton och tidningen, Los Angeles World). Sedan fortsatte han: "Denne reporter — Max Morton — har varit i kontakt med två Venusmänniskor, och från en jordisk ståndpunkt är en kontakt med honom faktiskt högeligen betydelsefull."

"Men jag förstår inte riktigt," invände jag. "Varför har inte Los Angeles World publicerat Mortons historier? Jag är säker på att de med stora huvudrubriker skulle gå runt hela världen." Bill log och sade: "Reportern och hans medarbetare äro ännu inte på det klara med huruvida — eller inte — det hela var ett stort upplagt skälmstycke av något slag. De ha faktiska prov på någonting högst extra ordinarie i en metallplåt, men de äro ännu tveksamma därför att idéen om rymdbesökare är ett ganska ömtåligt ämne just nu." Jag lovade att telefonera till Max Morton följande dag.

Omkring kl. 10.30 på kvällen körde jag "Bill" till busshållplatsen och såg till att han kom med den rätta Los Angeles bussen. Han sade att han skulle resa nästa dag till Norden, men lovade att besöka mig igen när historien om Angeluccis upplevelser hade publicerats i tryck.

Litet senare kontaktade jag Max Morton vid Los Angeles World, eftersom jag var ivrig att få höra vad han hade att säga om de två Venusmännen. Här följer nu kortfattat den fantastiska men sanna historia, som han gav mig.

I februari 1953 kom en främmande mansföreteelse in på vår tidsningsredaktion. Han var klädd i en tweedkostym. Till introduktrisen sade han att han var från planeten Venus och önskade få träffa chefredaktören. Hon trodde naturligtvis att det var ett narrspel, men ringde upp chefredaktören och "kvittrade": "En man har just kommit in från planeten Venus och vill träffa er."

"Ah ja," yttrade den jäktade redaktören. "Jag är upptagen. Låt Max Morton tala med honom. Han är intresserad av originella människor."

Introduktrisen, som ännu trodde att det hela var ett stort skämt, visade nu in originalet i pressrummet till Max Morton.

Jag bad Max Morton beskriva mannens utseende, och den noggranna beskrivning han gav mig, stämde i varje detalj in på den mystiske "Bill", som hade besökt mig.

Max sade att mannen hade sett på honom med ett allvarligt ansikte och påstod rakt på sak att han kom från planeten Venus. Men, som en mer eller mindre hårdkokt reporter, var Max familjär med "skruvbollar" och därför blev han inte så överraskad. Han hade ofta mött sådana som "Napoleon", "Peter den store", etc. I sitt svar gjorde han därför några mindre visa streck.

Under tiden strök Venusianen med sin tumnagel helt lätt över Mortons skrivbord. Max blev mäkta förvånad när han såg hur den glaserade, hårda ytan blev skuren till ett djup av en halv tum. Han började förundra sig över mannen och försökte själv göra efter bedriften. Men, som han sade, han kunde inte göra den minsta repa i bordsytan. Han blev förbryllad, men tänkte ändå att det här just var något trick, som halvidioten hade lärt sig.

Med obetydlig angelägenhet fortsatte mannen att tala om sig själv. Helt kortfattat var hans historia den, att han och en kompanjon hade anlänt till denna planet med ett flygande tefat. De hade landat och gömt sin rymdfarkost i en öken nära Barstow i Californien. I Barstow lyckades de få tag i några gamla kläder, varefter de "liftade" till Los Angeles.

Max var fortfarande säker på att det

VM

PROTEIN
håller
fysiken fin

Vid anställande kroppsliga prestationer. 250 tabletter fullvärdig protein.

Kr. 11:40

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

hela var ett skälmstycke, preparerat för honom, varför han skämtsamt frågade hur de hade lärt sig vårt språk. Venusianaren svarade att invånarna på hans planet kunde ta in våra radio- och televisionsutsändningar, och på så sätt kunde de lätt lära sig våra språk och sedvänjor. Han sade att han och hans kompanjon speciellt hade kommit hit för att studera jordevarelserna på nära håll för att få en bättre förståelse av våra intellekt och tankeprocesser.

Tidningsmannen trodde fortfarande att han var utsatt för en förryckt "kruka", men trots det tyckte han att det hela var kuriöst. Då han själv måste bryta upp för ett uppdrag på Stads- huset, kom han överens med Venusianaren att han och hans kompanjon skulle komma tillbaka nästa dag. När mannen anlände följande eftermiddag, hade han sin kompanjon med sig, och Max sade att den andre såg helt och hållet ut som en identisk tvilling till den förste.

Under mellantiden hade Max anskaffat en tung plåt av hårdaste stållegering. Han föreslog Venusianaren att han skulle försöka märka stålplattan, som han hade gjort med bordsytan. Utan någon ansträngning förde mannen tummen lätt över stålet. Stum av häpnad fick Max se att metallen blev urholkad till en halv tum

djup i ett streck över hela ytan. Max började känna sig generad, men blev ändå inte övertygad att mannen verkligen var en Venus- människa.

Båda två höll fast vid deras historia. Emellertid så bad de Max att hjälpa dem med att få ett arbete i Los Angeles. De sade att de voro utan pengar och hade funnit att de inte kunde komma runt här utan pengar.

Max lovade skeptiskt att se vad han kunde göra. Genom en vän på tidningens efterforskningsavdelning blev det möjligt att skaffa den förste av dem arbete på denna avdelning. Men mannen måste lova att hemlighålla sin identitet. Det fanns således endast tre personer på tidningsföretaget, som visste vem Venusmannen var eller påstod sig vara. Mannen arbetade i flera veckor på avdelningen för bortkomna personer, och han lyckades där slå alla sina forskningsmedarbetare med häpnad över hans ofattbara talanger. Max förklarade att den s. k. Venusianaren kunde lokalisera bortkomna personer inom en timme i sådana fall där andra undersökningsforskare misslyckats under månader.

Faktum var att Max började allvarligt fundera över om Venusianaren verkligen hade sagt honom sanningen. Ty det var utan tvivel klart för alla att mannen var i besittning av otroliga extra uppfattningsförmågor. Max talade med honom och bad om tillåtelse att få skriva en artikel om honom för publicering i en tidskrift. Men Venusmannen avvisade detta bestämt. Han sade faktiskt att varken han eller hans kompanjon önskade någon publicitet under några förhållanden, ty detta skulle förhindra deras verkliga syfte med besöket här.

Icke förty så började Max arbeta på en artikel om dem. Men innan den var färdig så försvunno helt plötsligt Venusianaren och hans kompanjon. Det har inte varit möjligt för våra efterforskare att finna det minsta spår av dem sedan.

Max sade att han givit F.B.I. (Federala undersökningsbyrån) en fullständig rapport jämte en analysdeklaration över det urholkade stålstycket.

Analysrapporten, som upprättats av ett av de förnämsta laboratorierna i Los Angeles, uppger att det skulle behövas ett tryck av omkring 375 kg eller mera för att åstadkomma den urholkade revan i stålstycket. Dessutom skulle ett sådant tryck, utfört med hittills okända krafter, söndersplittra stålplåten innan det blivit några märken i den. Analysen visade ännu en överraskning. I REPAN UPTÄCKTES ÖVER ETT DUSSIN ELEMENT, SOM INTE FANNES I RESTEN AV STÅLPLATTAN.

Max sade att han nu var övertygad om att de två främmande människorna verkligen voro från planeten Venus. Han förklarade att ingendera av dem tycktes ha några jordiska kunskaper, utom vad de hade snappat upp från våra televisions- och radioutsändningar.

Han sade mig att hans artikel om de två Venusianerna skulle komma ut i en av de främsta nationella tidskrifterna. Han bad mig att jag under mellantiden inte skulle publicera hans eller tidningens namn, där han var anställd. Men för övrigt gav han mig full frihet att skriva ned hans berättelse. (Jag har uppgivit det verkliga namnet på "Max Morton" och hans Los Angeles tidning till redaktören för denna tidskrift, och man har själv verifierat allt.)

Efter mitt samtal med Max så fanns det inte längre något tvivel hos mig, att inte denne "Bill", min främmande besökare, också var en Venusman. Han hade antytt att han var från

en annan planet, men han sade aldrig från vilken. Men han uppgav också att han inte tillhörde de stora eteriska varelsers orden eller de, som hade kontaktat Orfeo. Men den fysiska beskrivningen av de två Venusianerna, som Max gav mig, passade i varje detalj in på utseendet av "Bill".

Några dagar senare mötte jag Orfeo Angelucci och gjorde upp en plan för att skriva ned hans otroliga erfarenheter med rymdbesökarna. (Denna artikel publicerades i Mystic Magasin, novembernumret 1953, under rubriken: "Jag färdades i ett flygande tefat".)

Jag utfrågade både Orfeo och hans fru, Mrs. Mabel Angelucci, om den mystiska främlingen "Bill", som hade anordnat vårt möte. Mrs. Angelucci tog genast upp samtalet och sade: "Ah, denne man gjorde ett sådant intryck att det kröp genom märm och ben på mig. Han ringde en dag på dörrklockan och presenterade sig med ett namn, som jag inte kommer ihåg. Han tycktes känna till allting om oss. Det var någonting så främmande och avgjort förtrolande med honom".

Under de senaste månaderna har jag mött och talat med andra, vars namn och adresser "Bill" gav mig. Åtskilliga av dessa hade mött honom som hastigast. Andra visste inte ens vem han var, och de blevo överraskade och häpnade över de data han hade givit mig om dem i sammanhang med flygande tefat.

"Bill" höll sitt löfte och besökte mig sedan artikeln om Angelucci blev publicerad i Mystic Magasin. Besöket blev kort, men han talade om att DE voro riktigt nöjda med den allmänna reaktion den åstadkommit. Han sade också att allting utvecklade sig som det var bestämt, men att det skulle kräva åtskilligt med tid och ansträngningar, förståelse och erfarenheter för många personer, innan det blev möjligt för jordemänniskorna att uppnå även en oklar förståelse av den verkliga naturen hos det utomjordiska och de flygande tefaten.

forts. i nästa nr

Ett enastående erbjudande till SEKLET's läsare

FÖDD MED SIARGAVA

Sanningen om Jane Dixon berättad
av Ruth Montgomery.

Den i både Amerikansk och Svensk press mycket omtalade **sierskan-kristallskåderskan Jane Dixon** har årligen sedan 1952 publicerat sina förutsägelser om framtiden. Hon uppträder ofta i radio- och TV-program i USA.

Bl. a. har hon förutsagt:
Uppsändandet av den första sputniken

Dag Hammarskjölds och Carole Lombards död i flygkatastrofer
Marilyn Monroes självmord
Mordet på president Kennedy
Namnet på hans mördare
Kommunisternas maktövertagande i Kina

Indiens delning och ett flertal andra personliga, nationella och världsomspännande händelser.

Ekonomisk vinning, gåvor eller annan ersättning anser hon strida mot meningen med hennes liv. Därför tar hon aldrig emot någon ersättning. Via radio och TV förkunnar hon för milions talas människor vad hon får veta. Hennes profetiska förmåga kan därför aldrig bestridas.

Boken kostar hft. 24:50, inb. 29:50. Nu kommer anbudet till våra läsare. Ni får köpa den för hft. kr 10:—, inb. kr 15:—.

Order kan ej exp. genom bokhandel, utan direkt från

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Elisabeth Ståhlgren

AGNI YOGA eller ELDENS YOGA

Här möter oss Indisk kunskap anpassad efter västerländska behov.

Boken har tillkommit efter framgångsrika kurser författarinnan anordnat. Den är en utvidgad och reviderad produkt av dessa och försedd med illustrationer.

Yoga är något så gammalt, att det kan förefalla föråldrat. Ändå är den en tidlös lära som kan tillämpas på livets alla olika utformningar. Den form, som här valts, är en produkt av övriga former och kan med framgång användas av alla med ordinär fattningsförmåga.

Den är en Vishetens Yoga, och har således intet att göra med kropps- och meditationsövningar. Den är en vetandets väg mot målet!

Kr 14:—

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

SEKLET

Redaktör och ansvarig utgivare: HARRY BLOM

Redaktion och Expedition:

Luntmakargatan 90 — 113 51 STOCKHOLM

Tel., 08/32 26 60 — 31 04 63

Utkommer med 6 nr 1968

Pren.avgift 10:—

Postgiro: 23 04 40

Bankgiro: 56 — 5472

Strängnäs Tryckeri AB, Strängnäs 1968

Herr C. O. Holmquist
Svartingstorp
Läckeby
K a l m a r

ÖRTEXTRAKTER

ORTAGUBBEN är nu i tillfälle erbjuda sina kunder extrakter å örter. Dessa innehålla örtens alla verksamma beståndsdelar och äro så starkt koncentrerade, att endast några droppar är tillräckligt att ta varje gång. Det är bekvämare att ta detta extrakt än att bereda té av örter och flaskan, försedd med droppropp, är lätt att föra med sig i fickan eller i handväskan.

Här nedan pris och förteckning å de extrakter som jag hittills lyckats få fram:

Björk	3:85	Melissa	4:65
Blodrot	7:90	Mistel	4:65
Brännässla	3:85	Myrra	7:90
Gurka	4:65	Ormbunk	4:85
Hagtorn	4:65	Pepparmynta	4:65
Hamamelis	3:85	Persilja	4:65
Havstång	6:35	Ratania	3:85
Humle	4:65	Rosmarin	4:65
Hästhov	3:85	Rättika	7:80
Johannesört	7:80	Rönn	5:85
Kamomilla	7:90	Taklök	6:35
Kastanj	3:85	Valleriana	7:90
Ljung	4:65	Åkerfräken	3:85
Malört	7:85	Sov gott (inneh.)	
Maskros	3:85	4 komponenter)	5:85

VETEGRODDOLJA

Vetegroddoljan har på få år blivit välkänd, huvudsakligen på grund av dess rikedom på E-vitamin. Vi känner inte till något naturligt näringsmedel som i E-vitaminhalt ens kommer i närheten av denna olja. Det lär behövas mängder vete för att få blott en enda liter av denna dyrbara olja. Därav kan man förstå vilken koncentration av verksamma beståndsdelar som finns i vetegroddoljan.

En matsked vetegroddolja dagligen är i regel den lämpligaste mängden att ta in. Man bör intaga oljan som den är eller också som salladsås eller blandad med grönsaker. ÖRTAGUBBENS VETEGRODDOLJA innehåller dessutom något Lecithin och Pektin, vilket bl. a. ökar hållbarheten. Och ändå är den prisbillig:

Fl. 150 ml. 11:50

Fl. 300 ml. 20:35

Fredrik Johansson

HOMEOPATISK LÄKARBOK

Med orientering i ögondiagnostik

Sedan författaren i början av 50-talet gick ur tiden har hans bok varit sällsynt i marknaden. Det har lyckats oss att få fatt i några tiotal ex. som vi önskar bjuda ut till våra läsare.

Boken har blivit varmt lovordad av många, som med gott resultat behandlats enligt dess föreskrifter. Förutom råd betr. lämpliga homeopatiska medel vid ohälsa ges andra värdefulla uppgifter hur man skall återvinna den. Boken kan ej erhållas genom bokhandel.

Kr. 15:—

Elisabeth Ståhlgren

EVIGHET — OÄNDLIGHET

Läran om 10 dimensioner

Författarinnan får oss på ett lättfattligt och lärorikt sätt att röra oss med matematik och fysik på den ockulta vetenskapens högsta plan.

Vi har lärt oss att röra oss med tre dimensioner. Men redan sedan långt tillbaka har vetandet skymtat en fjärde dimension. Här rör sig författarinnan med 10 dimensioner och redogör för dessa på ett enkelt sätt. Boken är försedd med tabeller och diagram som på ett överskådligt sätt redogör för vad författarinnan menar.

Kr 22:—

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

TONIKUM

Försök ÖRTAGUBBENS tonikum när ni känner er tillfälligt trött och kraftlös.

Det är välsmakande, innehåller en sammansättning av vitaminer, mineraler, järn och örtextrakter.

Flaska, 300 ml, kr. 10:—

BANTAMIN

för naturlig viktkontroll

Bantamin tabletterna innehåller fullvärdig PROTEIN som ger mätthetskänsla, vidare C-VITAMIN som piggar upp och motverkar trötthet. Lättabsorberande JÄRN från nässelextrakt samt PSYLLIUMFRÖ, som är välgörande vid förstoppning.

Burk om 250 tabl. kr. 13:35

RADIOLIT

DENTALLÖSNING

Stärker tandköttet och förhindrar blödningar utan att angripa slemhinnorna. Verkar starkt bakteriedödande och därför utmärkt även som antiseptikum.

Flaska 75 ml, kr. 5:20

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

LITTERATURFÖRLAGET och ÖRTAGUBBEN har samma adress:

BLOMS ÖRTABOD

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Bankgiro: 56—5472

Postgiro: Litteraturförlaget 5 29 99

Örtagubben: 5 83 44

Telefon: 08/31 04 63 — 32 26 60

Order över 50 kr exp. portofritt. Om varorna måste sändas som "bräckligt" o. dyl. uttages den extra avgiften härför.